

Katona József
Bánk Bán

Mercator
Stúdió

A magyar irodalom és kultúra értékeinek ápolása, illetve terjesztése érdekében az Országos Széchényi Könyvtár Magyar Elektronikus Könyvtárával együttműködve kiadja a Mercator Stúdió.

Felelős kiadó a Mercator Stúdió vezetője

Műszaki szerkesztés, tipográfia: Dr. Pétery Kristóf

ISBN 963 606 449 0

© Mercator Stúdió, 2005

Mercator Stúdió Elektronikus Könyvkiadó
2000 Szentendre, Harkály u. 17.

www.akonyv.hu

Tel/Fax: 06-26-301-549

Mobil: 06-30-305-9489

e-mail: peteryk@axelero.hu

KATONA JÓZSEF

BÁNK BÁN

DRÁMA ÖT SZAKASZBAN

1819

TARTALOM

ELŐVERSENGÉS (PROLÓGUS)	8
ELSŐ SZAKASZ	11
ELSŐ JELENET	12
MÁSODIK JELENET	15
HARMADIK JELENET	18
NEGYEDIK JELENET	20
ÖTÖDIK JELENET	22
HATODIK JELENET	23
HETEDIK JELENET	26
NYOLCADIK JELENET	30
KILENCEDIK JELENET	32
TIZEDIK JELENET	34
TIZENEGYEDIK JELENET	36
TIZENKETTEDIK JELENET	37
TIZENHARMADIK JELENET	41
TIZENNEGYEDIK JELENET	42
MÁSODIK SZAKASZ	44
ELSŐ JELENET	45
MÁSODIK JELENET	49
HARMADIK JELENET	58
HARMADIK SZAKASZ	63
ELSŐ JELENET	64
MÁSODIK JELENET	67
HARMADIK JELENET	69
NEGYEDIK JELENET	76
ÖTÖDIK JELENET	77
HATODIK JELENET	83
NEGYEDIK SZAKASZ	84

ELSŐ JELENET	85
MÁSODIK JELENET	86
HARMADIK JELENET	91
NEGYEDIK JELENET	93
ÖTÖDIK JELENET	96
HATODIK JELENET	103
HETEDIK JELENET	107
NYOLCADIK JELENET	114
KILENCEDIK JELENET	116
ÖTÖDIK SZAKASZ	118
ELSŐ JELENET	119
MÁSODIK JELENET	121
HARMADIK JELENET	123
NEGYEDIK JELENET	125
ÖTÖDIK JELENET	127
HATODIK JELENET	135

SZABADOS KECSKEMÉT MEZŐVÁRASSA
NEMES FŐBÍRÁJA ÉS TANÁCSÁHOZ

Hol hazánk egyik legelső
Vára, ősz Partiscum álla -
Hol Zalán első futása
Győzedelmi halmot ása
Ung-urinknak; hol a hála
Szent helyét adó Gemelső -
Hol keverve nincs be még a
Szentkori
Pásztori
Kún magyar szív – Kedskő-méga!
Te! mely nekem oly sokat osztogatál.
Anyás kebeled, hol a boltozat áll.
Melyben gyenge
Bölcsöm renga -
Te vedd is ez első szülöttemet el!
Arass (noha szűken is) így, ha vetel! -
Gyászos az, mit búja szívvel
Itten egy latorfi mível:
Egy magyar becsületével
Rogy le két ház drága
Földi boldogsága. -
Isten ójjon szülötthelyem!
Ezt neked szívből szentelem.
Vedd kegyessen a nevével,

Nemes
Főbíró és Tanács

SZEMÉLYEK

II. ENDRE,		a magyarok királya
GERTRUDIS,		a királyné
BÉLA,	}	kis gyermekeik
ENDRE,		
MÁRIA,		
OTTÓ,		
BÁNK BÁN,		Berchtoldnak, a meraniai hercegnek fia,
MELINDA,		Gertrudisnak testvéröccse
SOMA,		Magyarország nagyura
MIKHÁL BÁN,	}	a fiacskájok az udvarnál
SIMON BÁN,		Melinda bátyjai
EGY ZÁSZLÓSÚR		
PETÚR BÁN,		a bihari főispán
MYSKA BÁN,		a királyok nevelője
SOLOM MESTER,	ennek fia	
BENDELEIBEN IZIDÓRA,		thüringiai leány
EGY UDVORNIK		
BIBERACH,		egy lézengő ritter
TIBORC,		paraszt
Zászlósurak, Vendégek, Udvarnikok, Udvari asszonyok, Ritterek, Békételenek, Katonák, Jobbágyok		

Történt az 1213-ik esztendő vége felé

ELŐVERSENGÉS (PROLÓGUS)

Ottó és Biberach

OTTÓ (*örömmel vonja be Biberachot*).

Ah Biberach! Örvendj! bizony az
Enyim fog ő – az a szemérmes angyal -
Enyim fog ő lenni, kiért sokat
Oly nyughatatlan szívvel éjtszakáztam!
Oh Biberach, enyim bizony az ő!

BIBERACH

Hm, hm, ugyan bizon! Melinda? jó!

OTTÓ

Oh, mely hideg! – mit is beszélek én
Ezen megúnt fagyos személy üres
Szívének, aki eddig sem tudá azt,
Hogy mit tegyen *forróan érzeni*.

BIBERACH

Ej, sőt igen nagyon tudom, kegyes
Herceg, hacsak reá találok is
Gondolni, könnybe lábbad a szemem,
Olyan nagyon tudom heves szerelmünk
Áldott javát savát *megérzeni*.

OTTÓ

Hallgass! – de mégis – halljad csak: Melinda -
Oh addsa halhatatlan életet,
Vagy csak szüntelen álmot, ég! – Örök
Mindenható! hahogy Melinda hold:
Endymion lehessen általa. – -
Halljad csak: ő – Melinda szánakoz
Rajtam, midőn komor tekintetem
Tartom szegezve rajta, azt sohajtván:
„Miért nem maradtam a hazámba”. -

BIBERACH

Még

Innét az ördög ássa azt ki, hogy
Szeret.

OTTÓ

De sirt, midőn valék vele -
Sirt, Biberach!

BIBERACH

Nevetni vagy pedig
Könnyezni: az mindegy az asszonyoknál.

OTTÓ

Úgy, úgy; de a szemem közé se néz. -

BIBERACH

Páh, milliom! midőn nekem Luci
Nem néz szemem közé, előre már
Tudom, *Lucim megént csalárdkodik:*
Jó hercegem, vigyázz! talán világnál
Útálat a szerelme – és ha nem: mint
Bánk hitvesétől, meglesz a kosár.

OTTÓ

Akkor Melindáról lemondok és
Színlett feláldozásom annyival
Jobban kötöz szívéhez. Oh bizony
Egy asszony álma vajmi gyenge a szép
Hívsegről, és – Melinda is csak asszony.

BIBERACH

De Bánk – az áldozat-kipótoló -?

OTTÓ

Ej, őtet a nagyúri hívatal -

BIBERACH

Ei fogja úgy-é majd vakítani?
Oh jó uram, csalatkozol, szerelmes
Bánk bán szemének ily titok nehéz.

OTTÓ

És még ma kell, hogy ő enyém legyen!
Szerelmet érzek én, s csak az meríthet
Vég nélkül édes Elysiumba, hol
Önnön szerelmünk *önkirálynénk,*
Szép életünk világa, valódi jó,
Forrása annak, a mi nagy, koporsó
Üregében élet, és kívánt jövődönk
Egyetlen egy kezesse – az, de az! -

BIBERACH

Kárával a szegény hitesek? Oh
Te elragadtató szerelem te! a-
Mely Éva csábítója volt, ugyan

Ilyen szerelmet érezett az a
Kigyócska. *Prósit* a fölöstököm!

OTTÓ

Embertelen! Most oktatásra nincs
Szükségem.

BIBERACH

Ej, hercegem, hiszen, – no – jó

OTTÓ

Távozz előlem -

BIBERACH

Imhol a királyné – -

GERTRUDIS (*belép*).

Ottó, no jöjj! látod, leereszkedek
S magam jövök hozzád: de mondhatom
Neked, hogy ez ma udvaromban az
Ily esztelenkedések közt utolsó
Fog lenni; mert azért, hogy a király
Után való bánatjaimat kiverjem
Fejemből, avagy téged hercegem
Örvendezőbbé tégyelek – soha
Jobbágyaim kedvéért nem áldozom fel! -
Te holnap útatol! -

OTTÓ (*dörmögve*)

Csak célomat
Érjem – ha a pokolba is – megyek.
(*El, Gertruddal.*)

BIBERACH

Ej, ej, kegyelmes úr, vigyázz, vigyázz; mert
Egy ily keszeg, sovány fiút az izmos
Bánk bán – bajúsza egy végére tűz.
(*Utánok ballag.*)

ELSŐ SZAKASZ

*A mulatópalotának vendégszobája. Több asztalokon kész italok.
Gyertyák égnek. Gyakor jön be néhány vendég, iszik, s ismét megy.
Kívül táncmuzsika, mely helyel-hellyel megszűnik.
Mihál egy asztalkánál szundikál.*

ELSŐ JELENET

SIMON *(belép).*

Hm; hátha mégis úgy lehetne? Furcsa!

(Meglátván Mikhált.)

Ej, lássa bár az ember, e bizony

Alszik megént! – No bátyám! ébredezz!

Ki s be járnak emberek s reád mosolyogva

Nézzélnék *(Mellé ül.)*

MIKHÁL *(felveti szemeit, s kezét nyújtja Simonnak).*

Ősz hajam nagyon Simon,

Jó lelkiismeretem: azért biz én

Nem gondolok velek.

SIMON

De mégis, én-

Velem csak fogsz üríteni egy pohárt?

No – *a bojóthi Mortundorfok! (Pohárt emel.)*

MIKHÁL *(eszmélkedve, kezét mellére nyomja s sóhajt).*

Ah!

Hazám! szerette jó hazám, *Bojóth!*

De vége! Már nekik is – jó éjtszakát!

(Felkapván az ezüstpohárt.)

No, éljetez fenn ott, bojóthiak!

Ott, ott van élet; itt csak éjtszaka. *(Iszik.)*

SIMON

De hátha mégis úgy lehetne itt is?

MIKHÁL

Olyan csodálatos hangon felelsz.

Simon, reménylesz? – ej, jó éjtszakát!

SIMON

Nem gyötreak, Mikhálom, hát vele.

Még gyóntatómnak is csak esküvés

Alatt nyilatkozhatnám ki; de

Neked – neked Mikhál, nem: én atya

Vagyok.

MIKHÁL *(feláll).*

Simon!

SIMON

Tán kétségeskedel?

Negyvenhat esztendősnél nem vagyok
Több.

MIKHÁL

Oh Simon, nem hal ki a bojóthi
Gróf-faj! spanyol hazánkba vissza kell
Mennünk – csak ott kell a bojóthi fajnak
Zöldelni -

SIMON

Vagy Magyarországon. Magam
Is gondolám már s elvégeztem azt,
Hogy *minden országból Bojóthra vinném;*
De itt nem aljasúl el a spanyol -
Elég ha mindmegannyi jó magyar
Háznépnek *ők* lehetnek törzsöki.

MIKHÁL

Ők?

SIMON

Hét fiú.

MIKHÁL (*elszomorodva leül*).

De már ez csúnya tréfa.

SIMON

Hallgass meg engem: tegnap estve a
Vadászaton egy őzet kergeték,
És – egy banyát találtam. Ő alig
Látott meg engemet, s leroskadott
Térdére és tudtomra adta, hogy
Feleségem immár megszült. Szinte el-
Indultam; amidőn *hatot* felém nyujt.
„Óh, légy kegyelmes (úgymond) asszonyodhoz
Ő egykor egy szegény koldús személyt
Elkergetett magától s becstelennek
Nevezte, mert *kettős* szülöttje volt:
Hogy most az istenség adott *hetet*
Neki, nyomban emlékébe jött az, amit
Mondott. Megindulván azon, nehogy
Feslettnek ítéltessen, egy fiat
Megtart magánál – a többit, hogy öljem
Meg, azt parancsolá” -

MIKHÁL

Tigris-anya!

SIMON

Megesketém és titkon általa
Neveltetem mindnyáját.

MIKHÁL

Hát az anyjok?

SIMON

Mindég keservesen zokog, midőn
Az egyet a kezébe vészi és
Nem tudja azt, hogy én tudom, miért sír?

MIKHÁL

Aztán mi lesz?

SIMON

Mikor majd nagyra nőnek,
Akkor fogom mutatni csak, hogy ő
Haljon meg akkor – de örömébe haljon.
Minő öröm lesz ez? Már elhagyom
Endrének udvarát, s velek leszek. -
Mikhál, miért sírsz oly keservesen?

MIKHÁL

Nem hal ki a bojóthi nemzetem!

SIMON

Nem. Nem. De hát ne sírj!

MIKHÁL (*poharat kap*).

Öröm miatt. -

Ott cimbalom, síp, hárfá zengenek:
Ott azt hiszik, hogy ők örvendenek -
Nem, nem csak egy az, aki itten örvend,
Mikhál az, a *bojóthi*. (*Iszik.*)

SIMON

Nézd, ezek *nem*.

*Vendégek jönnek vegyest békételelennel, kik komoran,
minden valakire való ügyelés nélkül leüldögélnek, isznak.*

SIMON (*Mikhál mellé ülén, poharat tölt*).

Nézd, mintha orra vére folyna, úgy
Kullog be némelyik. Manó vigye
Vígásgtokat, hol a szabad magyar
Érzés az itt erőltetett feszesség
Láncába kénytelen harapni.

EGY BÉKÉTELEN (*rossz kedvvel nyújtja poharát egynek az összeütésre*).

No! -

MÁSODIK JELENET

PETUR BÁN (*belép, vadon körülnéz, Simon mellett egy székre veti magát*).

Igy? – Ördög és pokol! Bizony majom
Mind egyről egyig. – Oh te szép *nevű*
Magyar – Magyar? – Hej, félre oktalan
Aggodalom! mit használ itten a fog-
Csikorgatás?
(*Főbe üti magát.*)
Bolondos agyvelő!
(*Dörmög.*)
Szabad kívánna lenni mindenik,
És torkukon kegyes nagyasszonyuk
Sült-főttje oly mohón rohan le, hogy
Majd szinte megfulladnak. Lévnyalóvá
Lettél dicső *Árpád gyümölcse te?*

SIMON

Bán, hát mi lelt?

MIKHÁL

Petur, nem vagy magad,
Nyelvedre vigyázz.

PETUR

Úgy? igaz – helyes – -
Mikhál, Simon, miért spanyol hazátok-,
Bojóthotokban nem maradtatok?

MIKHÁL

Csitt, csitt, ez itt (*szívére mutat*) sebet ver.
Ó fiam!

SIMON

Ember, belőled a rossz lélek ordít!
Ott élni nem lehet nekünk. Spanyol-
Ország halálos ágyában nyögött
Ránk nézve, hogy kiléptünk abból egykor.
Azóta megholt.

MIKHÁL

Meg bizony. De csak
Békével -

PETUR

Átkozott jámbor te! ki
Békével? Én talán! Ég és pokol!
A békés egy bolond; s az is bolond, ki

Békételen: de én békételen
Mégsem leszek, míg nem bolondulok meg.
Oh, célra! célra! így különben egy
Bárányi békesség – mi több, maga
Epét okádna itt a békességes
Tűrés, kiáltva: *ördög és pokol!*

MIKHÁL

De, ember! Ej, eredj, eredj haza,
Aludd magad ki – menj, menj!

PETUR

Én?

MIKHÁL

No, leg-
Alább beszélj hát egy kicsinyt alantabb
Hangon: az emberek néznek -

PETUR (*felugrik, de majd leül*).

Ki? Hol? -

No, jó! – nem is beszélek – még csak egy
Szócskát se. Mindenik kimondatott szó
Hazud, s az emberekben nyargaló
Tüdő csak a hazugság ördögének
Lakása. Így ni (*az asztalra könyököl*) hallgatok.

MIKHÁL

S kiált

Jó éjtszakát.

PETUR

Jó éjtszakát? igen -

Majd amidőn egy nemzetség kipusztul;
Vagy csontjaimmal a *meráni* gyermekek
Fognak tekézni, – akkor – - Most, fogok
Hallgatni – még *ma* néma lenni, mint egy
Carthusianus. (*Ismét dörmög.*) Ó mikép tekintett
Le ránk! csak a merániakra néz.
Bámulja a harisnyát – a magyar
Csak hátul áll s sóhajt az ily hazánk
Nagyasszonyán. Haj! Istenemre leg-
Alább csak egy vidám tekintetet
Mutatna hát, ha színből is: nem esne
Olyan nagyon szívére a magyarnak! -
Ő is *meráni!* – -

SIMON

Hát honnét akarsz

Már most barátokat? midőn sem a
Meráni, sem pedig magyar – -

PETUR

Ki mondta
Azt? *Én s meráni?! Hát mikor nevezte*
Testvérnek a tűz a vizet? – csupán
Csak bennetek van még egyetlenegy
Bizodalmam! A ti húgotok -

MIKHÁL, SIMON

Melinda?

PETUR

Felesége a nagyúrnak: ő, vele
Kedvére játszhat; ti pedig húgotokkal.

MIKHÁL

Szegény teremtés vagy, ha célodat
Csak asszony által gondolod kivinni! -
Hát nemzeted? – -

PETUR

Ne ingerelj fel! – Oh
A nemzet! – ahány fő, szintannyi ész.
Kényes becsülete, mint a köntöse -
Sértsd meg csak, öszvetörni kész; de adj
Neki hirtelen egy jó szót s világot
Teremtve öszverontja ellenségidet.
Nézzétek – itt is – ott is – úgy kíválnak
A többi lévnyalók közül, miképpen
Egy medve több vakondokok közül.
Nem méreg az, mely őket oly komorrá
Teszi, – bánat az, hogy bort adnak nekik,
De ami egy fillérbe se kerülne -
Jó szót, figyelmet, nem találnak itt.

HARMADIK JELENET

Myska bán egy ritterrel jön

MYSKA *(egy üres ivóasztalhoz megy s tölt).*

Úgy, úgy vitéz úr: a magyar bor olyan,
Mint a magyar barátság – mentől óbb,
Annál erősebb. *(Leülnek.)*

PETUR *(bosszankodva néz reá).*

Hogyha nem dohos.

MIKHÁL

Csak a dologra mostan.

PETUR

Ah, soká jön.

MIKHÁL, SIMON

Kit vársz?

PETUR

De el fogjátok-e hát hinni?

MIKHÁL, SIMON

Szólj!

Szólj!

PETUR

A nagyúrt.

MIKHÁL

Bánk bánt?

PETUR

No csak ne oly
Csodálkozást! – Utána küldtem egy jó
Futó legényt titokban. Lássá azt,
Hogy itt mik esnek.

SIMON

Petur, Petur!

PETUR

Csitt! – nektek erről egy kukkot se kell
Ám tudni. Nagy – nagy, ami fenn forog
Játékon: a haza és Melinda.

MIKHÁL, SIMON *(hirtelen az asztalon által Petur kezét megkapják).*

Mit?

Melinda, mondod?

MYSKA (*poharat emel*).

A mi nagy királynénk!

VENDÉGEK

Éljen sokáig!

PETUR (*vad tekintettel s vérben forgó szemmel felugrik, öklével sűvegét szemére nyomván, ordítja*).

A magyar szabadság! (*Iszik.*)

BÉKÉTELENEK (*felugrálva, dörömbölve viszonozzák*).

Éljen soká!

(*Myska s a vendégek bámulnak.*)

EGY UDVORNIK (*jön*).

Utolsó tánc! (*Ismét elmegy.*)

MIND

Jerünk. (*Elmennek.*)

NEGYEDIK JELENET

*Bánk bán úti köntösben, zavarodva, egy zugolyban lévő ajtócskában mutatja magát. Nemes mélység, mindenben gyanakodó tekintet, fojtott tűz, mely minden pillanatban kitörni láttatik, és minden környülállás azt árulja el, hogy mindenkor nagyobb indulat dühösködik belőlről.
Petur meglátván Bánkot, hátramarad.*

BÁNK *(midőn mind eltakarodtak, előre siet).*

Petur! Ha! – hogy mindent így kelletik
Találnom! -

PETUR

Jaj kegyes nagyúr! sokat
Fogsz még te itt találni, ami akkor
Nem volt, midőn elmentél. Oh de hála,
Hogy itt vagy ismét. Orvosolj, ha tudsz.

BÁNK

Hazánk külön-külön vidékein
Jajt s bánatot találtam; s itt ime
Ellenkezőt találok, s nem tudom,
Melyik tehet rémítőbbé – Köjön
Táján találja engem a serény
Követ. Petur, miért hivatattál
Te engem vissza? még pedig titokban!

PETUR *(körültekint).*

Titokban bán, titokban – azonban szólni
Itt nem lehet – hiszen magad tudod, sőt
Látod, *(csúfosan kimutat)* hogy egy jól megterítettett
Asztal legyekbe nem szűkölködik.
Ezek donognak, és lehet talán, hogy
A titkom is kidonganák -

BÁNK

Titok?

PETUR *(szinte súgva).*

Úgy van, kegyes nagyúr, úgy van, titok,
És még pedig setétben -

BÁNK *(megjijed).*

Bán!

PETUR

Te is

Bele vagy keveredve, és ha veszteségre
Jön a dolog, tied lesz a nagyobb.

BÁNK

Bán! bán! hamar beszélj!

PETUR

Nem, óh nagyúr!

Mert azt kívánni, hogy megsúgjanak
Mindent az emberek, csak annyi, mint
Abban találni kedvet, hogy ha sok
Irigye, ellensége van: pedig
Mindenkor a legördögebb nadály
A sugdosó maga, – én az nem vagyok; de
Jőjj még az éjjel – itt ha eloszlanak -
Házamhoz. A jelszónk léssen: Melinda! *(El.)*

ÖTÖDIK JELENET

*Biberach, aki éppen kevéssel előbb, mint valakit kereső,
belépett, amint Bánkot meglátja, megijedve vonja egy szegletbe
magát és alighogy Petur elvégzé beszédét – hamarébb kisuhan.*

BÁNK (*elkiáltja magát*).

Melinda!? (*Sok ideig nem tudja magát szóra venni*)

Az – Melinda – Jelszavok!

Melinda szép, mocsoktalan neve

Ma szemfedélül szolgál egy setétben

Ólalkodó csoport között! – Titoknak

Lett zára a *Melinda* szabad neve!

HATODIK JELENET

TIBORC *(ugyanazon ajtón, melyen Bánk bejött, becsúszik).*

Ni, boldog Isten! Mégis ő biz' az!

Bánk bán – nagyúr -!

BÁNK

Elárultattam?

TIBORC

Én

Tiborc vagyok, kegyes nagyúr – no, lám!

BÁNK

Tiborc – *(Gondolkodva járkál).*

TIBORC

Igen – mert szólni kellenék

Nagy dolgokat -

BÁNK

Melindáról?

TIBORC

Nem arról.

BÁNK

Nem!

TIBORC

Lopni jöttem ide; mivel a szegény

Anya s gyermekek velem – *(Elfojtódik.)*

BÁNK

No jól van – úgy.

TIBORC

Oh, én szerelmes Istenem! hiszen

Nem is figyelmez rám – Bánk! – bán! – nagyúr -

BÁNK

Melinda! és mindég *Melinda!* – szent

Név! égi s földi mindenem javát

Szorosan egybe foglaló erős

Lánc, úgy elomla törhetetlen élted,

Hogy abból a gazoknak is jutott? *(Fellobban.)*

Mennyben lakó szentséges atyám! ide

Mindentudásod égi cseppjeit!

Nekem – nekem, hogy e nagy fátyolon

Átlássak és eszemmel a halandók

Szívébe nézhessek, mint a tükörbe.

TIBORC

Nagyúr -

BÁNK

S ugyan továbbra láttak ők,
Mint a szerelmes? És azért futom-
E én az országot, hogy addig itthon
Fojtsák meg üdvösségemet? – talán
Ez a királyos asszony azért tetéz
Munkákat a munkákra, hogy szemem
Elkábulásakor, szívemben a benn-
Lakó becsületet megölje? – Jaj! -
S most már ezen setétben bujdosók
Volnának, akik engemet bolond
Álmomba' szánva háborítani
Igyekszenek s a végveszélybe' forgó
Becsületem felett rikoltanak:
„*Bán, ébredezz; mert meglopattatik Bánk!*”
Azonban – ezek talán csak úgy fogadt
Szolgái voltak egy veszett irígy
Embernek, aki nyúgodalmamat
Sajnálva, itt (*szívére ver*) szorongatást okozni,
S döbbsentni szívemet kívánta – (*Megijed.*)

Meg-

Döbbsenni? ezt előttem egykor úgy
Festék le, jól tudom, mint egyikét a
Lélek betegségének - - - - -
Az sem lehet hiszen szünetlen ép! (*Reszketve.*)
Bánk! Bánk! te nem mered kimondani
Talán? Ki, csak ki! hogy kacagja a
Visszhang is árva gyengeségedet -

TIBORC

Oh szent teremtő!

BÁNK

A szerelme-féltő

Bánk bán! (kacag) Tüdő, hazudsz! hazudsz!
(Fájdalommal fejét kezei közé szorítja.)
Mit nyughatatlanítsz setétes álom-
Kép! mit gyötörsz incselkedő *chimaera!*?
Hát a világnak egyik pólusától a
Más pólusáig, szerelmeimben, én
Miért öletem mindent egybe? mért
Mindent? miért te benned, óh Melinda!?
S egy ember – egy haszontalan por – az
Ütné ki őtet karjaim közül?

Ótet!? Ki lenne az? Ki lenne az? – -
Világot, itt! világot! (*hirtelen*) A setétben
Ólálkodókhoz elmegyek. (*Elmegy, amerre jött.*)

TIBORC

No itt hágy. -
Ah, mintha jönnének – jönnek – csak el! -
Éhezzetek szegény férgek: nem ért
Még a lopáshoz ősz Tiborc apátok.
(*Rettegve Bánk bán után siet.*)

HETEDIK JELENET

Ottó és Biberach jönnek.

OTTÓ

Frissen – beszélj – találhattad magát?

BIBERACH *(jelentőleg)*.

Találtam – a galamb helyett oroszlánt.

OTTÓ

Talán haragszik? Mit szólott?

BIBERACH

Hogy: eljön.

OTTÓ *(örömmel)*.

Eljön!

BIBERACH

No csendesen! – Dicsérd csupán

Múltával a napot.

OTTÓ

Hiszen maga

Mondá Melinda, hogy eljön?

BIBERACH *(fagyosan elmosolyodik s futva azon ajtóra veti szemeit, melyen Bánk elment)*.

Maga.

(Hangosan, vélvén, hogy Bánk hallgatózhat.)

Germanciust, ki elrejté magát,

Hogy majd kilesse, mit beszélnek

Felőle, nem jó ám követni mindég,

Mert a szelíd Germancius tudá

Az indulatjait mérsékleni.

OTTÓ

Miért beszéled ezt nekem?

BIBERACH

Csak úgy -

OTTÓ

Te indulat nélkül való teremtmény,

Esmérlek-é immár én tégedet?

Vagy egy csodálatos embernek óhajtsz

Látszani úgy-e? – Légy nekem barátom.

BIBERACH

Én nem.

OTTÓ

Nem? és miért?

BIBERACH

Hogy más legyen.

OTTÓ

Derék.

BIBERACH

Azon bolondság, amidőn
Az állapotját elfelejti az
Ember, nevetségesebb, mint ha a
Természetét erején fellyúl feszíti.

OTTÓ

No, adj tehát tanácsot most.

BIBERACH

Miben?

OTTÓ

Te esméred Melindát -

BIBERACH

Tán – igen.

OTTÓ

Szólj!

BIBERACH

Hm -! minden, ami a fehérszemélyek
Szív-büszkeségeinek hízelkedik,
Együttal az már tetszik is nekik.
Ők a legundokabb kirugdaldóztót
Is még dicsőségesnek esmerik,
Ha benne egy kis rendkívül-való van.
Egy herceg – egy királyi néne – egy
Kereszt – arany lánc, mind egérfogók
Az asszonyokra nézve.

OTTÓ

S a derék
Bánk bán, Melindára?

BIBERACH

Férj, kit szeret.

OTTÓ

Elvesztem!

BIBERACH

Oh, dehogy! A férj se várjon
Az asszonyának szívetől soha

Többet, csak amit egy becsületes
Kalmártól: ez bármilyen szentül is fel-
Fogadja a kiválasztott jószáginak
A félretételét – mégis hazud -
Egész örömmel adja által a leg-
Elsőnek, aki értek többet ád.

OTTÓ

Mért könnyezett hát, hogy velem beszélt?

BIBERACH

Ez éppen a fő bökkenő! Uram,
Hidd el, hogy asszonyink ravaszabbak ily
Esetben, mint az ördög, amidőn
Az elragadni egy bűnöst törekszik.

OTTÓ

Oh, hát enyim Melinda!

BIBERACH

Nem hiszem.

OTTÓ

Nem?

BIBERACH

Mért akarsz elvenni egy szerencsét,
Melyet nem adhatsz vissza?

OTTÓ

Biberach!

Mi lesz hát ebből? hisz' egyszer így,
Máskor pedig másképp szólsz -

BIBERACH

Mert sem a

Búdban, sem a szerencsédben soha
Ok lenni nem kívánok.

OTTÓ *(felbosszankodván; megvetőleg).*

Ostoba! *(El.)*

BIBERACH *(egyedül).*

A repkedő kicsinyke lelkek oly
Sokan donognak a világba', mint
A szúnyogok; de vajjon hol van az
Az ember, aki abban elhíthetné
Magát, hogy ő *közikbe tartozik?*
Sokszor derék, ha egy ily ostobát
Jól megzavarhat az ember, ámde úgy,
Hogy ő megént mást légyen kénytelen
Zavarni. Rajta csak kegyelmes Ottóm:

Ugorj! de Biberachod hátra áll.
S ilyen szegény egy ember? éspedig
Uralkodó ember! mégis kezében
A nénje szíve, akit egy nagy ország
Fél -! Tartományok hát csak *machinák*,
Amelyeket kis gyermek is megindít,
Ha *félelem s reménység* mindenik
Kereket helyén maradni kényszerít.
(*Gondolkozik.*)
Itthon vagyon tehát – *Melinda* a jel -
Jó, jó – - de csak vigyázva. Meglehet,
Bánkhoz szegődök. *Ott van a haza*,
Hol a haszon – s miért ne húzzam azt?
Hisz' aminek meg kell történni, az
Anélkül is megtörténik. (*Kitekint.*)
Ha! más
Oldalra a paláستtal Biberach.

NYOLCADIK JELENET

IZIDÓRA (*sietve jön*).

Ő volt az! Úgy-e ő -?

BIBERACH (*vállat vonyít*).

Kisasszony! én

Száraz reménnyel nem tudlak tovább

Éltetni.

IZIDÓRA

Mit? – Leselkedő! ezért

Csaltad tehát ki titkomat -?

BIBERACH

Hisz' Isten

Én nem vagyok – ha másat szeret.

IZIDÓRA

Való

Tehát? Melinda -

BIBERACH

És te is tudod?

IZIDÓRA

Ha mások észre vehetik, én legyek csak

Vak? – Bíberach, oh, szólj, tudná magát

Melinda elfelejteni?

BIBERACH

Talán. Hisz' asszony.

IZIDÓRA (*dölyfösen*).

Asszony? Te érzéketlen ember! és

Te is tudod közletről e nemet

Esmerni -

BIBERACH

Megtanultam, emberi

Elmém ezernyi baklövésivel.

IZIDÓRA

Melinda e szerént -?

BIBERACH

Asszony.

IZIDÓRA (*méreggel*).

S azok -?

BIBERACH

Az ördögökkel is elenyelgenének,
Ha nincsenek körülöttök férfiak. *(Kitekint).*
Jönnek! *(A legnagyobb hidegséggel ott akarja hagyni.)*

IZIDÓRA *(szemeit tenyerével elfedi).*

Jaj a szemeknek, melyek ezt
Látják – jaj a szívnek, mely érezi! -
Oh Bíberach, ne hagyj el!

BIBERACH *(visszaballag).*

Érted azt
Is megteszem. – De térj ki most előlök!
Egyetlenegy tanácsadásom ez:
Kövesd Melindát, szép kisasszonyom,
S ne ess utána *Ottónak* nagyon.
Sok férfiak – tudom magamról – az
Olyat, ki könnyű győzedelmet ígér,
Azért se' szívelik; de legyen a
Meghódítás nehéz, már akkor ők
Csak pusztá büszkeségből is belé-
Szeretnek.

IZIDÓRA *(megsértetve).*

Ah te szemtelen! *(Elsiet.)*

BIBERACH *(könnyű vállvonyítással).*

Szegényke!

(Szünet után.)

Kár ilyen csinos főért, hogy a
Velő hibáz belőle! Benne van
Szép két szem, amely hódítón beszél;
Szép ajkak, édesen beszéllenek;
És még egy elcsábíthatóan beszélő
Szajkói nyelv – és minden, ami csak
Beszélhet, azt beszéli, hogy:
Az ész hibázik, a fejecske kong. (Elkullog.)

KILENCEDIK JELENET

Melinda s Ottó belépnek

MELINDA

Távozz!

OTTÓ

Melinda!

MELINDA

Távozz, mondom!

OTTÓ

Egy
Szót csak, Melinda -!

MELINDA

Édes Istenem,
Mi lett belőle! -

OTTÓ

Énbelőlem?

MELINDA

Ál-
Orcádból, undok ember! oh szerelmes
Jó Istenem, be megcsalatkozték!

OTTÓ

Oh én is – én is megcsalatkozték!

MELINDA

Kiben?

OTTÓ

Melindában. Midőn bejöttem ez
Országba – mindjárt a szemembe tűntél.
Egy szív után esenkedék, hogy e
Szívem' felosszam. A sok udvari
Szívek között – bocsáss meg – a tied volt
Legegyügyűbb, ártatlanabb, Melinda!

MELINDA

Úgy, úgy! ezért kellett tehát nekem
Ide jönni és ezért nem ille Bánk
Bán hitvesének a magányba' lakni?
Mert udvarunknak nagy szüksége volt
Tapasztalatlan együgyű szivekre. Oh
Ez fáj – kimondhatatlanúl.

OTTÓ

Midőn

Fülöp király ötletetése végett
Gyanúba jövén, szenvedésemet
Elbeszéltem, oly szerelmes érzés
Csillámla kedves könnyeiben -

MELINDA

Jaj, jaj, tehát azon könnyeknek!

OTTÓ

Engedj

Meg! vak valék, mivel szerettem. Ottó
Többé nem az, ki volt. Ottó oda
Maradt Merániában: más terme itt
Már általad, Melinda. Akkoron
Levél teremtve, amidőn először
Megláttalak; mint gyertya által a
Világ lesz – úgy valék melletted, úgy
Követtelek; s *levésemnek* legelső
Pillanatában eltűnt *lételem*.
Vétek-e ez?

MELINDA

Oh én csak sírhatok!

OTTÓ

Melinda, kéméld könnyid záporát!
És mégis – esküszöm – drágák ezek
Előttem és vigasztalói meg-
Átkoztatott jövődömnek -! (*magában*)
Helyessen
Mondád, ravasz kölyök!

MELINDA

Sajnálak. – Oh

Herceg! Szerelmem által egy lehet
Csak boldog és szerencsés – az pedig
Bánk.

OTTÓ

Oh bizony! az ő – egy boldog ember!
(*Sóhajtván, Melinda lecsüggő keze után hajol, s azt
hosszasan homlokához nyomja.*)

TIZEDIK JELENET

BÁNK *(az ajtócskán ismét visszajön).*

Vad indulat, mért kergetsz vissza ismét?

(Meglátván őket, tenyerét szeméire csapja.)

Oh véghetetlen, szent könyörületesség!

(Erős muzsika; Bánk megijedve szédeleg ki, vissza az ajtón.)

MELINDA

Ah oszlanak!

OTTÓ

Csak egy szót még, Melinda!

MELINDA

Bocsáss!

OTTÓ *(szavakat láttatik keresni).*

Melinda! Oh mért kell nekem

Olyan nagyon szeretni, mint soha

Még nem szerethetett egy szív is! Oh

Méret kell nekem csak nyögni ott,

Hol minden érző szív megrészegegne

Örömébe! – Mért hogy reményem, szerencsém

Vígágait haladja és szerelmem

Oly vágyakat nevelni kénytelen,

Melyek talán elmémtől fosztanak meg -!

(hevesen)

Lennél csak egyszer enyim Melinda, úgy

Az *álmod* útálnám, mivel szemed

Szememtől elvonná – a *szelet*, mert elragadná

Tőlem lehelleted' – s a *napvilágot*,

Mert képedet csókolná tőlem el.

Eszelős szerelmem egy egészen új

Világot álmod örülségiben,

Melynek csak *Ottó* a lakossa és -

Melinda. (Letérdel.)

MELINDA *(megretten).*

Térdepelsz?!

OTTÓ

Előtted, akit

Imádom. Oh engedd meg gyermeki-

Báb-módra minden gondolatjaim'

Enyészni, és csak a *Melinda* édes

Nevével agyvelőm betölteni.

MELINDA

S ő térdepel! – Bánk, Bánk emlékezek
Szavadra -

OTTÓ *(felemelkedik).*

Bánknak a szavára?

MELINDA

Arra.

Midőn kezem' megkérte, nem rogyott

Ő térdre -! szép se' volt igen; de egy

Alphonsus, egy Caesar állott előttem.

„Szabad tekintet, szabad szív, szabad

Szó, kézbe kéz és szembe szem, – minálunk

Igy szokta a szerelmes: aki itt

Letérdel, az vagy imádkozik, vagy ámít.”

Ő mondta ezt, ámító! és bizony

Bánk nem hazud: s ezért megvet Melinda.

(Egész bosszúval el akar sietni; de szemközt jön Gertrudis.)

TIZENEGYEDIK JELENET

Gertrudis az udvari asszonyokkal megjelen, s hol a bosszús Melindát, hol a magát feltalálni nem tudó Ottót nézván, egy ideig megáll hátulról; végre szúrósan felszólal.

GERTRUDIS

Hogy sokszor oly hivatlan érkezik
Az ember! és – *(indulattal)* mi volt ez itt
Melinda?

MELINDA *(keserűn)*.

Édes – mulatság -!

GERTRUDIS

Nem reményleném!

MELINDA

Mindent lehet. Köszönöm, nagyasszonyom,
Hogy oly kegyes valál s átláttad azt,
Hogy a *bojóthi Melindának nem illik*
Falun magányban lakni, mert nagyúrné,
S alkalmatosságot szerzél nekem
Ezzel (Ottóra mutat) sok édes mulatságra is -
Oh, mert hiszen Melinda együgyű!
(Szinte illetlenül elsiet.)

GERTRUDIS *(ajkát harapva néz utána)*.

A kis majom harap *(szünet)*. Negyed napig
Előmben nem bocsájtatik.
(Járkál, végre az udvariakhoz szól.)

Magam

Fogok maradni. – *(Azok elmennek.)*

TIZENKETTEDIK JELENET

GERTRUDIS

Ottó! hát mi volt ez?

OTTÓ

Kedves királyi néném!

GERTRUDIS

Félre azzal!

OTTÓ

Ő – ő -

GERTRUDIS

Mi ő? mi ingerelte oly
Nagyon fel őtet?

OTTÓ

Szívem.

GERTRUDIS

Szíved?

OTTÓ

Az.

GERTRUDIS

Ottó!

OTTÓ

Mi lelt?

GERTRUDIS

Azt kérded, biborunk
Bemocskolója?

OTTÓ

Istenemre -!

GERTRUDIS

Mit?

OTTÓ

Túrtesd magad -

GERTRUDIS

Ki vagy te? és ki én?
Az én anyám, s hazám Meránia
Szült téged? a nagy Berchtold vére így
Fajúlt el?

OTTÓ

Egyszer minden útakat

Számomra készíted – azután pedig meg-
Gyalázol!

GERTRUDIS

A célod nem; de a módjaid
Útálhatom. Magam készítek utat,
Mivel beteg testvérem megvidámítása
Volt késztetőm; nem tiltottam soha
Tőled szerelmet! Vidámság, öröm,
Minden csak a szolgálatodra volt;
S most fajtalan véred tilalmas úton
Melinda bírására csörgedez.
Itt áll ím a gyűlöltetett; s az a
Szép győzedelmes, kit meg kellett volna győzni,
Amott meg – útálván ezt, engem is
Kerül.

OTTÓ

De hallgass meg!

GERTRUDIS

Meráni herceg -
Egy férfiú nem tud kifogni egy
Asszonyszemélyen; s egy Gertrudis – egy
Asszony tud országok felett megállni.

OTTÓ

Na jó! tehát lemondok róla.

GERTRUDIS

Le-
Mondasz? s te tudhatnád azt tenni? úgy
Lelkemre mondom hát nem is szeretted.

OTTÓ

Szerettem, esküszöm: de most eszem
Szólt fel.

GERTRUDIS

Hazudsz! – Az a tűz, melyet a
Természet alkotott az asszonyok
Szemébe, oly sebesen elragad,
Hogy azt csak egy nyájas szó is dühös
Lángokra gerjeszti s az erőtlen ész
Elhallgat: ekkor már az észbe bízni
Csak annyi, mint egy nagy tüzet csupán
Buzgó imádság által oltani.

OTTÓ

De könnyeit tekintvén -

GERTRUDIS (*elkomorodik*).

Sír is!

(*Keserűen elmosolyodik.*)

És

Te róla mégis le akarsz mondani?
Nem ösmered tehát az asszonyi
Szív gyengeségeit? sem a hanyatló
Virtusnak e fogásait? – Hiszen
Könnyezni kell, hogy áldozatja színlett
Becsét nagyítsa és a könny az a
Gyöngy, mellyel a halálos ágyba' fekvő
Szép virtus ékesíttetik! Ki ekkor
Is még lemond, az oktalan – bolond.

OTTÓ (*unatkozva*).

Néném, tehát mi lesz kedved szerént?
Majd bíborunk bemocskolása, majd
Mevettetett szerelmem által a
Rád háromolható szégyen gyötör.

GERTRUDIS

Tudd meg, kicsinylelkű, hogy e dolog,
Ha Melinda érdemét temette volna
Ei, úgy kikergettetni kész lehetnék
Országaimból – és mégis, ha azt
Megérni kellene, hogy reám mutatva
Susogni hallanám: *ni itt megyen*
Gertrúd, az öccse kinek kontár vala
Melinda elszédítésében – Ottó!

OTTÓ

De Istenem! tehát szólj, mit tegyek?

GERTRUDIS

Te engemet megláncolál, s magadnak
Egy gödröt ástál, mostan mégis én -
Én húzzalak ki abból?

OTTÓ

Csak te, oh

Gertrudis! add tanácsodat nekem.

Hogyan lehessen enyim Melinda szíve?

GERTRUDIS (*elsárgulva visszarezzen*).

Hallatlan (*Járkál; végre kikiált.*)

Asszonyok! – - Megyek.

OTTÓ

Kegyes

Néném! (*ölelni akarja Gertrudist*).

GERTRUDIS *(visszalöki)*.

Hah! Vessz el itt arany kalitkád
Ürében, árva bíboros teremtmény -
Mit gondolk veled! *(Elsiet, az asszonyok követik.)*

OTTÓ

Hah!
(A bosszúság és a szégyen közt habozván, végre kikiált.)
Bíberach!

TIZENHARMADIK JELENET

Biberach belép és parancsolatot vár. Ottó valamit akar mondani, de ismét abba hagyja, ki is akar menni, de nem bír magával, és végre az elmosolyodó Biberachon akad meg kérdő szeme.

BIBERACH *(vállat vonít. Ottóhoz akar menni, de a kis ajtó figyelmessé teszi.*

Végre megfogja Ottó kezét és az ellenkező oldalnak elejére kivezetvén ezt súgja):

Eredj utána – mutass előtte ki-
 Derült tekintetet – kérj engedelmet -
 Mondd, hogy sokat hallottál a magyar
 Feleségek állhatatosságáról – ez
 Csak próba volt. Örömében még maga
 Fog a királyné elvezetni hozzá,
 S a résztvevésig úgy is megpuhult
 Melinda tán öleléssel is köszön
 El nem rabolt bizodalomért. Kikérsz
 Elútazásod végpillanatán
 Egy János-áldását üríteni.
 Ott leszek én majd a pohárnok; a-
 Vagy légy magad – ne, itt egy kis hevítő;
(Porokat ad által.)
 Emez pedig névédnek altató.
 Ha ezt az álom elszólítja onnan
 Te vissza is mehetsz Melindához megént -
(Elmosolyodik.)

OTTÓ *(megrázkódik az öröm, félelem és Biberach iránt való útálat s szeretet között).*

Irtóztató – de köszönöm. Úgy van! ő
 Enyim bizonynal. – *(A királyné után siet.)*

BIBERACH

Hogyha bőkezűbb
 Lettél s fizettél volna, jobb tanácsot
 Is adhaték. Most jobb lesz tartani,
 Jó herceg, a magyarsággal. – No csak menj!
(Le akar egy székre ereszkedni, de mintha valami jobb jutott volna eszébe, halkkal felemelkedik, és a belépő Izidóranak, Ottó után mutatván, a másik oldalon elmegy.)

TIZENNEGYEDIK JELENET

Izodóra fájdalommal néz mind a kettő után, azután elsiet Ottó után.

BÁNK BÁN *(elégjön a rejtek-ajtóból meztelen fegyverrel; magán kívül sok ideig tipeg-topog).*

Hogy e tetem fagyos, hogy e szemek

Vakok, hogy e fülek dugúlva nem

Valának! – Egy királyné és – Melinda -

Oh, oh!

(Hidegülve.) Megént lehelhetek, megént,

És érzem azt, hogy élek. A homály

Eloszla – megvirradt – felébredék.

Irtóztató kilátás a jövő

Nappalra! – Vond ki lelkem, most magad

Azon setét ködből, mely eltakarta

Előled a világot s emberi

Vak bizodalomba szótt! – És ilyen asszony

Óriz meg, oh magyar hazám? Hah, egy

Fertelmes asszony, kit, hogy ördögi

Érzésiben ne lephessen meg a

Jobb ember, érthetetlenül beszél

Kétféleképpen gondolatjait. -

De hát *Melinda!* oh! hát a *haza!*

Itten Melindám, ottan a hazám -

A pártütés kiáltoz, a szerelmem

Tartóztat. – Énrám bíz a szűnyadó

Gondatlan – énrám tevő le a

Szegény paraszt elfáradt csontjait:

Nem vélik ők a zendülést, mivel

Bánk a király személye – esküszöm

Meg is fogok felelni ennek, és

Habár tulajdon síromon fog is

A békességetek virágzani. -

Szedd rendbe, lélek, magadat és szakaszd

Szét mindazon tündéri láncokat,

Melyekkel a királyi székhez és

A hitvesedhez, gyermekidhez, oly

Igen keményen meg valál kötözve!

Úgy állj meg itt, *pusztán*, mint akkor, a-

Midőn az alkotó szavára a

Reszketve engedő chaos magából

Kibocsátja. – Két fátyolt szakasztok el:

Hazámról és becsületemről. A
Bocsánatot hörgés közt is mosolygom,
Ha ötlettetésem ezekért léssen! – Egy
Mennykőcsapás ugyan letépheti
Rólam halandóságom köntösét: de
Jóhíremet ki nem törölheti.

Függöny

MÁSODIK SZAKASZ

Setét boltozat Petur házában. Hátul középen egy fekete asztal, mely körül Mihál bán, Simon bán s a békételenek ülnek, sokan pedig körülöttük állanak. Petur bán az előlülő; a feje felett, a falon egy kép függ, melyen egy a trónuson büszkén ülő asszony látszik. Mindenik békételen mellett a székhez egy béfedett paizs van támasztva. Nagy függő lámpás világít. Az előbbeni éjtszaka.

ELSŐ JELENET

PETUR

A hajnal érkezik, s még mind csak ily
Határozatlanúl? – Szorongatást
Okoz talán a jó szerencse? vagy
Csak összetett kezekkel várakoztok,
Hogy majd helyettünk fog dolgozni a sors? -
Hát nem ti voltatok, kik oly mohón
Kapátok érc-pohártokat, midőn
Vagy három órával ezelőtt ivék a
Magyar szabadság hosszú életére!
Úgy, Úgy! hiszen, meg kellett volna azt
Gondolni, hogy csak akkor mernek a
Kis gyermekek mást fenyegetni, a-
Midőn hiszik, hogy azt nem tudja senki.

SIMON

Boldog, ki hisz: mert meg nem váltja a
Jelenváló kisebb rosszat talán
Rosszabb jövővel. Mi lesz hazából
Akkor?

PETUR

Megállja még az a sarat.

SIMON

De mégis – úgy lehet, hogy elmerül.

BÉKÉTELENEK (*dörmögve*).

Igaz.

PETUR

Hah! Ördög és pokol, biz' úgy
Kívántok itt világosíttatást, mint-
Ha a dolog csak engem érdekelne,
És bőrtökre tán építeni
Magamnak egy uralkodást akarnék.

SIMON

Mikhál, te szólj.

MIKHÁL (*aki szundikált*).

No mit? – csináljatok
Mit tetszik, és ahol közegyezéssel
Megállapodtok, ott megegyezek. (*Ismét szundikál.*)

SIMON

Hm! csalhatatlan a közegyezés?

BÉKÉTELENEK *(dörmögve)*.

Kérdés!

PETUR

Tehát ti szüntelen csak
Visszhangig vagytok e szörszálhasító
Fontolgasinak? Mért jöttetek
Ide hát? vagy a pillanatnak közel-
Létébe' kívánnátok visszamászni?
Oh gyáva lelkek! mondom: a jövő
Éjjelre.

SIMON *(homlokát dörgölve)*.

És olyan hamar.

BÉKÉTELENEK *(nyughatatlansággal)*.

Hamar.

PETUR

Zárt néki, míg nekünk nem adja ő.
Tú asszonyok kezében, nem királyi
Pálcánk – le onnan édes asszonyom!
(A felette lévő képet ellöki.)
Egy olyan teremtés, akinek nem ez
Hazája, – cinteremjeinkben a-
Kinek lenyúgodott szülői nem
Tevék le csontjokat, – ki gyermeki
Játékainkban is nem osztozott volt:
Bennünket az vajjon szerethet-é?

BÉKÉTELENEK *(elevenebben)*.

Nem, nem!

SIMON

De hátha mégis úgy lehetne?

PETUR

Hallgass Simon! – Nem érdemes talán
Az, ami játékon forog, hogy a
Kockák vetésén kissé karjaink
Fáradjunk?
*(Felkapván a mellette levő paizst, arról a takarót
lerántja és a címer rajta egy a trónus alatt vérében
fetregő asszony.)*
Im csak ide tekintsetek!
Nem érdemes mászásra e derék
Szőlőgerezd? Nem érdemes, hogy a

Király megént király legyen? s nyakunkra
 Ne hágjon a dölyfös Meránia?
*(Mind bámulva vonják le mellettük levő paizsaikról a
 takarót s mindeniken az előbbeni címer látszik.)*

Egy véres asszony a királyi szék alatt. ---

Nincs senki is? – no menjetek haza

Tehát s vegyétek fel magatokra a

Töredelmeseknek köntösét, ha ez

Vétek; s zokogjatok, mint a bolondok,

Kik vétkekért csapra ütik véreket -

BÉKÉTELENEK *(felzúdulva kardot rántanak s az asztalra csapják).*

Sokáig éljen a magyar szabadság!

MIKHÁL *(felütődik).*

Mi az? mi végződött?

SIMON *(ingadozva).*

Én nem tudom.

PETUR *(egy szegletbe dobván a nála levő paizst).*

Le a királyi székéből asszonyom!

BÉKÉTELENEK

Véressen is!

MIKHÁL

Mit? Oh nagy Istenem!

PETUR

Mi lelt öreg? – vagy úgy! Hát a jövő

Éjjelre -

BÉKÉTELENEK

Pártütés!

MIKHÁL *(felugorván, egyik széktől a másikig tántorodik).*

Hah! Pártütés?!

PETUR

Utálatos beszéd! nem pártütés -

Kicsikart szabadság! – csak nyúgodj, öreg.

MIKHÁL

Oh nyughatatlan éjtszakám! Simon,

Petur – ti – emberek! – Irtóztató

Álomba rengettetek el engemet.

Mikhál – öreg! mi lett belőled? – ébredj!

(Magát mellénél rázza.)

PETUR

Csak csendesedj! neked semmit se kell

Csinálni -

MIKHÁL

Oh, bán, bán, ez már gyalázat!
Simon, Simon! te is közöttök? oh nem!

SIMON

De hátha mégis -

PETUR

Ő is fegyveres-
Társunk -

MIKHÁL

Csalárd vagy bán: az *én* öcsém ő?
Uram teremtőm szánj! mire
Jutottam? (*Térdreesik.*) Irgalom meg irgalom,
Irgalmas Isten! Ah, hová jutottam!
(*Elhanyatlík.*)

SIMON (*felfogja*).

Bátyám!

PETUR

No, hagyd el, üljetek le csak.
A vének olyak, mint a gyermekek,
Kik mindenért sírva fakadnak. Nem is hal
Ő meg.

SIMON

De hátha mégis úgy lehetne -?

AZ ŐR (*kívül*).

Ki vagy?

SZÓZAT

Szabad magyar.

AZ ŐR

Mi jelszavad?

SZÓZAT

Melinda.

PETUR

Jön.

BÉKÉTELENEK

Ki az?

SIMON

Melinda?

MÁSODIK JELENET

BÁNK (*betoppan*).

Bánk.

Az Isten e gyülekezetet álmódott
Céljával, az, ha elsül, és igaz, jó.

PETUR

Nem álmódott ez, elsül, és igaz, jó.

BÁNK

Úgy hát szerencsét kívánok.

PETUR s a BÉKÉTELENEK

Köszönjük.

MIKHÁL (*feleszmélkedvén Bánkhoz siet*).

Bánk, kedves, édes öcsém! Isten hozott
Egy ősznek oltalom-pajzsú! Te ments
Meg engem e haramiák közül.

BÁNK (*kardjához kap*).

Haramia?

BÉKÉTELENEK

Hogyhogy?

PETUR

Semmitől se tarts, bán!

BÁNK

De hát miért reszket ez az ősz?

PETUR

Mivel

Csak gyermek.

MIKHÁL (*égre vetett szemekkel*).

Oh, uram, bocsásd magadhoz

E gyermeket, s adj neki jó éjszakát!

BÁNK

Öreg! világosíts meg e dologban.

MIKHÁL

Úgy vélekedtem, hogy Peturnak egy
Vitézi társaság lesz célja, mint-
Hogy a *Kalandosok* már elhagyatnak.
Azonban képzelhedd érzésimet
Midőn felébredék s kiáltani hallom:
Le a királyi székből! – Pártütés!

BÁNK *(egészen kirántja a kardját).*

Való tehát?

PETUR

Nem egészen. Csak hogy egy
Asszonynak engedelmeskedni nem
Fogunk.

BÁNK

S miért?

PETUR

Miért? miért? te kérded
Azt bán? szegény lélek, sajnálhatom
Szép gyengeséged.

BÁNK

Gyengeségemet?

PETUR

Ne erőszakoskodjál magadon! Tudom
Én jól, hogy elvesztette lelked egy
Részét arany nyugalmának. – Panasszát
Nem hallod elnyomattatott
Hazádnak és nem látod, mint potyog
Hazádfiának orcáján le könnye? -
Ez a merániaknak izzadoz;
Amaz merániaknak a hasát
Hizlalja vérerejtékével; ez
Bőrét siratja, mert merániak
Takargaták be abba testeket.
Román ugyancsak zendítő vala
Meg is fizette Zavichosztnál halállal;
De a szegény Miciszlavic Miciszláv
Mit véte, e meráni büszke asszony
Hogy tartományait kívánja el?
Bánk bán! barátim! a szülők Polyák-
Ország felé néznek kisírt szemekkel,
Mert tán fiuk Endrével ott veszett,
Azért, hogy egy ötesztendő gyermek
Nyerhesse a galíci tartományt.
Légy boldog, Endre! ha te királyi pálcád'
Kezébe adtad asszonyodnak, és
Jóságodat dicsérni hallván, úgy veszed
Incelkedését, mint jó pénzt – íme:
Alattvalóid így segítenek.

BÁNK

S mit véte nektek e meráni asszony?

PETUR

Oh bán! ez a derék asszony nagyon
 Értett azon közönséges szokáshoz -
 De engemet csak nem fog lépre csalni -
 Jól tudta ő azon mindennapi
 Fogást, miképp kelljen az alattvaló
 Nagyoknak orrára az édes reménység
 Üvegszemét nevetve tenni fel;
 De úgy, hogy azt ők észre sem vegyék -
 Az olyanoknak, mint te vagy, nagyúr,
 Ő rang, ígéret és aranyhegyek
 Zacskóba zárt *szelével* el tudá
 Mázos kegyelmét osztogatni,
 S a jó bolondok, hogy helyét találják,
 Kiveték zsebekből ön vagyoniakat.

BÁNK

Amit magok vetettek el, királyok
 Vérén vegyék meg azt ismét?

BÉKÉTELENEK

Nem úgy van.

PETUR

Mi a királyt imádjuk – ámde egy
 Endrében – egy férfiú-királyt imádunk,
 Meráni asszony nem kell itt soha.

BÉKÉTELENEK

Nem, nem!

PETUR

Görög, gubás, bojér, olasz,
 Német, zsidó, nekem mihelyst fejét
 A korona díszesíti, mindegy az,
 Mert szent előttem a királyom, és az
 Asszonyt becsülöm – ah, de mégis annak
 Én engedelmeskedni nem tudok,
 Nem, nem tudok, mint Endre a királyunk! -
 Midőn Pozsonyvárban Erzsébetet
 Általvévé Lajos thüringi herceg
 Számára a követség – oh mikép
 Állt ottan ő! Egész ország csupán
 Nyelvén lebegni láttatott: „*Köszöntöm
 Uratokat* (így szólt), *mondjátok neki,
 Hogy ezen csekélységgel elégedne meg;
 Ha Isten éltet, még idővel a leg-
 Több drágaságokkal fogom tetézni,*” -

S kirakta a szörnyű sok kincseket,
Amelyeken Thüringia elvakult.
Hogy áll a ottan Endre, hátul egy
Szepletben – Endre, a magyar király! -
Pirúlva morgott a magyar, s te Bánk
A köntösét rántád, hogy előbbre menjen. -
Sírt bennem a lélek, hogy a pazarlást
Szemlélttem és minden magyar szeme
Könnyekbe lábbadt. – Honnan volt az a kincs?
Bánk, nem felelsz? – Tulajdonunkat el-
Vevé s od'adta a hazájabéli
Cinkosinak, s kihúzta a szegény
Magyarnak a kezéből a kenyért s azt
Megette a meráni fegyveres.
Lerontatá atyáink várait,
S meráni fegyverest rakott oda;
Elszedte hivataljainkat és
A pusztá bán-névvel cifrázta fel.
Eckbert, az öccse, alig törölte le
Fülöp királynak a vérét kezéről
S itt a scepúsi földet elnyeré.
Berchtold az üstökét se tudja még
Befonni, s már érsek, bán, vajda s Bács-
Bodrog megyékben főispán leve.
Bánáti Bertalan kihál fimag
Nélkül: s ez asszony egy jött-ment Jerindó
Di Vegliát atyafivá teremt -

BÁNK

Igen – de Ráskai Demeter, pohárnok -?

PETUR (*megütközik s ajkát harapja*).

A sógorom? Hm! A derék s hasznot-
Hajtó pohárnok a vámot valóban
Elyverte Újfalun, mert szorgalommal
Töltötte a királyné kancsóit. – Sokáig éljen!
(*Egy kancsót magasan felemel, azután kiönti a földre.*)

MIKHÁL

A gyermekek tapossanak anyjokon,
Midőn az atyjok messze tartományban
Fárad szerencséjek miatt? – Gonoszság! -

PETUR

Minő szerencséért? hogy enged egy
Asszony kevély áhítozásinak
S Kálmánnak, a fiának, hogy dobot,

Vagy egy kicsiny kürtöt nyerhessen – úzi
Galiciából el Miciszlavict?

BÁNK

És így hazátok elbúsultjait
Játszani akarjátok s királytokat
Úgy tenni a királyi székre, hogy
Gertrúdis estén szíve megrepedjen?
Fájdalmiban megölni érzeményit,
Hogy társitoknak könnyeit soha
Se lássa többé, – egyszersmind szeretni
Is, ölni is szándékoztok; mivel
Gertrúdis éppen a király maga!

PETUR

Ne élne vissza hát azzal s ne kapna
Vasas marokkal a magyar javak
Közé; mivel részemről én bizonynal
Orrára kész vagyok koppintani.

BÉKÉTELENEK

Mi is!

BÁNK

De ő azért mégis csak az marad.

PETUR

No nekem ugyan nem az! ha egyszer ő
Rabló, királyném is megszűnne lenni -
Ezt esküszöm, míg Endre élni fog.
Meg kell erősítenie régi (szent
Első királyunktól kitett) szabadság-
Beli jussainkat; vagy ha megmutatja,
Hogy a hazám boldogságán segít
Ezen szabadság eltörlése – egy szót
Se szólok: ámde míg ez a szokás,
E század, Árpád vére, a magyar
Érzés, magyar javak virágzanak,
Mindaddig azt fogom kiáltani; üsd az
Orrát, magyar, ki bántja a tied'!

BÉKÉTELENEK

Üsd, üsd!

BÁNK

S ezen szokást tekintve, mi
Szükség setétben bódorogni? Ha
Törvény s szokás szerént cselekszetek, nem
Csak én, hanem minden magyar segítő
Kezét sietve nyújtáná -

MIND (*Peturon kívül mintha hályog esne le szemökről*).

Igaz.

BÁNK (*csendességgel*).

Az őseink becsülettel s vitézi
Lélekkel estek egykor el, kicsiny
Vagyonoknak elnyeréséért, vagy inkább
Értünk: s mi azt mostan magunk javára
Tartsuk hazánknak omladékain?
Azokon; mivelhogy zendülésbe' nem
Fog-é kiömleni az ártatlanok-,
A felebarátjainknak vére is? mely
Bugyigása közben fogja a szabadság
Jajos tüzét átkozni – hörögni.
És tagja légyek e rossz társaságnak
Itt én is? ártatlan vért ontani
Segítsek? és abban eszköz legyek, hogy
Jajgasson a szabadságunk miatt
Szegény magyar hazám? -
Az éltöket s a nyúgodalmokat
Kockára tégyük polgártársainknak,
Kik, mint szülőinket, bennünket is
Táplálnak! – És miért? mivelhogy ez
Asszonynak a hatalma büntetetlen
Teszi azt, mit a közönséges zsvány
Talán fizetne életével is?! -
Vétkül tulajdonítsuk azt neki,
Hogy a felekzetét jobban szeretné,
Mint a magyarságot? – Ha németek
Között közületek király lehetne
Egyik, nem elsőbb volna-e előtte
Még ott is a magyar?

BÉKÉTELENEK (*gondolkozva, dörmögve*).

Hisz az való.

BÁNK

És ennek ellenét kívánja még-
Is mindenik; sőt azt akarja, hogy
Úgy tégyek én is. – Nem, magyarok! soha
Azt tenni nem fogom. Való, hogy engem
Az emberek bolondozása meg-
Mulattat; oh, de a vérekbe és
Az életekbe forró ösztönöm
Markolni nem kíván, se játszani. -
Hogy Bánk leüljön a setét szövetség

Gyász-asztalához, ahhoz nem csekélyebb
Mint bárki sértődés kívántatik.

BÉKÉTELENEK *(egymásra nézván)*.

Jól, jól beszél.

PETUR

Nem jól beszél, ha mondom.

SIMON

Ispán! de hátha mégis úgy lehetne -?

BÁNK

Ha oly hatalmatok lehetne is,
Mint volt Leventa- vagy pedig Kupának -
De nékik is elsült-e?

SIMON

Mikhál! gyerünk!

MIKHÁL *(örömmel)*.

Öcsém!

BÉKÉTELENEK *(mind felkerekednek)*.

Gyerünk!

PETUR

Pokolba! hát talán nem
Esküdtetek meg itten?

BÉKÉTELENEK *(ismét le akarnak telepedni)*.

Az való!

BÁNK

Kérlek, ne bántsd őket, különben én
Tőlük fogok kivánni *egyef* itt
Mindjárt. Ne engedj jönni annyira -
Úgyis felelned kell még egyre – egyre,
Mely örülésre hoz: de félre ezt
Most egyszer! – Emberek, jertek velem!
Előbb való a hit parancsolatja;
Istennek a kenettje egy király felség.

BÉKÉTELENEK *(Bánkhoz állanak)*.

PETUR *(eleikbe futván)*.

Az Istennek kenettje Endre, nem
Gertrúd! ez a rabló az nem lehet!
Azért csak érjem el, torkon fogom,
S királyi széke kárpitjának a
Zsinórával fojtom beléje lelkét.
Mint vizözön zúgok mindenfelé,

S ahol találom, ottan rontom össze
Ez asszony annyit átkozott fejét.

BÁNK

Várdán, belőled most a nemzeti
Rút gyűlölet, nem az igazság beszél.
Jertek velem, magyarok! szánjátok őtet,
Mert nem gonoszságért gyűlöl, hanem
Azért, mivel más más köntöst visel.

MIND

Gyerünk!

PETUR

Kiholtak szabadítóid, oh
Te vasrvert hazám? no nyeld le a bilincsed
Jajgatva s edd magadnak a halált!
Nem kényszerítelek – magam is tudok
Hóhérja lenni azon utálatosnak! (*El akar.*)

BÁNK

Megállj! – Ezen haza- s felségárulót
Láncokba verjétek – parancsolom.
Én, a király személye, én – maga
Parancsol Endre a király! -

PETUR (*Bánk lábaihoz hajol*).

Királyom!

BÁNK (*elérzékenyedve felemeli*).

Petur, Petur, kedves bátyám, ölelj meg!
Látod, hová tud téged csak neve
Is vinni Endrének! ládd, mint buzogsz
Érette, mégis a szívét akarnád
Kitépni! – Hát jut-é eszedbe még a
Testvéri háború? Te ott is Endre
Pártján valál, – s midőn jószágidat
Elszedte Elmerik király -

PETUR

Eressz!

BÁNK

Hozzám jövél szökésed éjjelén,
Még egyszer elmentünk a cinterembe
Együtt – lerogytál ott atyádnak a
Sirjára, s azt mondád: „Igazad vala
Atyám, – az Isten nem segít soha
Felkent királyok ellen! Nem maradt
Semmim, csak egy szívem: már legyen a

Föld, melybe' nyugszol, akárkié; de sirod
Ölélése s e mondás enyim marad.”

PETUR (*Bánk nyakába esik*).

Öcsém! – az Isten nem segít soha
Felkent királyok ellen! – Már legyen
Akarkié a föld és a vagyon -
Egy szív *marad*; s így – szent haza, *békesség!*

MIND (*Bánkhöz tolakodnak*).

Az – békesség! -

MIKHÁL

Öcsém! Uram-teremtőm!

BÁNK (*mintha mind egybe akarná ölelni*).

Oh Endre! győzedelmeskedj te bár
Országokon; de ilyen győzedelmet
Mint Bánk neked nyert most, nem nyersz soha!

AZ ŐR (*kívül*).

Ki vagy?

SZÓZAT

Szabad vitéz.

AZ ŐR

Jelszód?

SZÓZAT

Melinda!

BÁNK

Melinda! oh, ki gyógyít engemet meg?!

MIND (*egy oldalra tolódnak*).

Hah! árulás!

HARMADIK JELENET

BIBERACH (*jön*).

Csak Biberach.

BÉKÉTELENEK

Hah! halj meg!

BIBERACH (*nyugodtan visszalép*).

No lassan! ejnye milliom! biz úgy
Nekem estek, énhelyettem hogyha itt
Más állna, tán a nyavalya is kitörné.
Kedves vitézek, csendesesen! biz' az
Ördög nem alszik! – ej, szégyen, gyalázat
Kardot ragadni! (*Csalfa alázódással*).
Egy magyar csak egyik
Bajúsza végével pokolba űzhet
Egy ily szegényke németet.

SIMON

Melinda!

MIKHÁL

Hol loptad el húgomnak a nevét?

BIBERACH

Ahol magát más lopta: a királyné
Dombérozó mulatságában.

BÁNK, MIKHÁL, SIMON

Ember!

BIBERACH

No hadd beszéljem hát magam ki; de -
(*Igazán megszeppenve*).
Ördögbe is! valóban most eszem'
Fel kell tekerni – átkozott hajón evez szerencsém,
S elül, hahogy reája nem vigyázok.

BÁNK

Kóbor! hogyan jött a Melinda név
Nyelvedre?

BIBERACH

Páh! tehát mégsem tudod? -
 De igaz! hisz a királyné prüszkölő-
 Becs-rang-porától egész bolondulásig
 Elszédültél te. No de, szó ami szó,
 Ők szépen is fogának a dologhoz,
 Úgy mint: „Nagyúr – ej – Bánk bán – így, meg így;
 Nem illik, ország első nagyja, hogy -
 Így meg-meg így.” – Felhozta hát ide
 Szép együgyű feleségét a nagyúr,
 Bármint dörömbözött szerelme-féltő
 Nagy szíve.

BÁNK

Ember!

BIBERACH

Csak csendesen, óh
 Bán most az egyszer úgy kell már viselni
 Magamat, hogy a hajlandóságodat
 Megérdemeljem; mert ebűl leszek.
 Ládd bán, sokan tudták ezt a regét;
 És ha igazat kell szólni, addig én is
 Sípot faragtam nádatok között,
 Míg benne ülhettem s hiú szemekkel
 Néztem magam körül – nevetve mást.
 Véletlen így tanultam azt ki, a-
 Mit szorgalommal sem tudtak sokan.
 Ispán uram, te oly merőn tekéntesz
 Reám, s nem tudod, hogy csak ezen éjtszakát
 Lett volna szükség el nem lopni Bánk bán
 Nagyúrtól, és hogy addig, míg ti itt
 Vele vagytok – otthon Ottó és Melinda -

MIKHÁL, SIMON, BÁNK (*egyszerre*).

Melinda, húgom? Fattyú megöllek!

BIBERACH

Ezt ugyan bizony
 Szolgálatomra nem reményleném.
 Ládd bán: királyod a kezedbe adta
 Egész hatalmát; s így hogy egyikének,
 Vagy másikának útjában ne légy,
 El kelle ország-vizsgálásra menned.

PETUR (*mérges kacajjal emeli fel ökleit*).

Gyalázat! Ellágyulhattam? – No Bánk,
 Hát nem kacagsz velem?

BÁNK (*összecsapván kezeit*).

Pokolbeli

Irtóztatóság büntetései -
Földünkre jöttetek hát már? hiszen
Ni, itt világos egészen, amit én
Üres fejű ki nem tudtam találni? -
Ei, a királyhoz – a császárhoz, – a
Pápához elmegyek s hogy elpiruljon,
Lerántom e parázna bíborosról
A szép álorcáját kacagtatón.
Oh, légy velem hidegvér, légy velem!
Ne hagyj el állhatatosság! hogy merőn
Nézvén szemek közé, becsületes
Tekintetemnél elvakúljon a
Szentségtörő. Meggyilkolom ott előtte
A bíboros gazembert; és ha a
Vesztőpiacra hurcolnak, kiáltom:
Azért jutott hóhér kezébe Bánk, mert
Hitvesse virtusát bosszúlta meg!

BIBERACH

Páh, milliom! bizony tán nem tudod,
Hogy csóka csóka-társának szemét
Ki nem kaparja? mert ám mintsem oly
Nagyot bokázzon a bíbor, bizonynal
Előbb feláldoznak tíz Bánkot is.
De gyilkod is haszontalan fened:
Az utakat jól tudjuk elállani;
Vesztőhelyet se fogsz te látni, hogy
Ottan rikolthassál, – az ily rikoltót
Titokban szokták ám eloltani.

BÁNK

Német! te megnyitottad a szemem!
S ily kábaságot akartam tenni? – Nem!
Szeggel szeget! hisz a *tilalmas* és
Megengedhető ravaszkodás
Úgy állnak el, mint a *hazug s igaz*.
Megmenthetem talán még – nemde, oh
Szólj, Bíberach, lehetne még talán
Meggátlanunk? szólj, szólj!

BIBERACH (*öklét összeráncosított homlokához nyomván, igen mély,
de rövid gondolkozás után*).

Talán. – Gyerünk!

BÁNK

Ember! ha még késő nem volna – oh
 Angyal! szerezd meg üdvösségemet. -
 Ne menjetek széjjel mindjárt barátim,
 Hogy megtaláljalak, hahogy talán
 Lehetne szükség rátok – *(Mikhálishoz)*. Ősz, remélj
 Egy nyúgodalmas éjszakát.

MIKHÁL

Uram,
 Szent isten! adj te!

MIND *(morogva)*.

Ámen. Úgy legyen.

SIMON

Szabadítsd szerette húgomat, Melindát!

BÁNK

Csak egyszer ötlet a kezem közé
 Vehessem, oh miképp fogom kacagni
 A gyáva herceget; s ha húsomat
 Lerágja a kerítő asszony, akkor
 Még csontomon is elviszem Melindát,
 Hogy elhagyatott helyen legyen
 Inkább kenyéren s vízen, mintsem itt
 Pompában, bíbor és a hermelin
 Bemocskolásra eszközül vettessen,
 S szolgáljon egy bujának, akinél még
 Drágább s becsesb elöttem a kutyám. *(E)*

BIBERACH *(maga eleibe dörögve, követi)*.

És – jó ez is. Egyik csak nyerni fog! *(E)*

PETUR *(egy ideig merően nézi mindnyájukat, kik elgondolkodtak)*.

No – üljete le hát – azt mondta, hogy
 Maradjatok. -

MIND *(székekhez ballagnak, leülnek, s az asztalra békételenül
 könyökölnek. A többiek körül-körül a fal mellett levő padokra
 telepednek, és vagy térdekre bókolnak, vagy fejeket hanyatt a
 falnak támasztják.)*

Jó, jó! Maradhatunk.

MIKHÁL

Bojóth! Bojóth! – Kopácsolásokat
 Lelkem menyasszonyi ágynak gondolá;
 Pedig becsületünknek egy koporsót
 Szegeztek, Oh Melinda!
(Bánatosan lehajtja fejét s végre elszunnyad.)

SIMON (*mellé ül*).

Még hiszem,
Tán jóra fordulhat minden (*Maga elébe néz.*)
De hát
Ha nem? Kevély spanyol szív, hol maradsz? -
Hamar tűnő örömmel, mi vagy
Te? játszi képzelet a kívánczó
Észnek: – mosolygós – meghal. -

PETUR (*az ablaknál egy székre vetette magát*).
Jó éjszakát!

MIND (*anélkül, hogy megmozdulnának, dörmögik*).
Jó éjszakát!

PETUR (*magába morog*).
Virrad. – Nem úgy, nem úgy
Ti földi istennék! ne gondoljátok azt,
Hogy minden irtózik hatalmas hangotoktól!
(*Hirtelen visszatekint.*) Hát alszotok?

MIND (*lassabban*).
Jó éjszakát! -

PETUR
Aludj,
Mohón kilobbant hazafiság! -
(*Elragadtatva néz ki a hajnalcsillagra.*)
Dicső fény-
Csillag! (*Hirtelen gúnyolva.*)
Lopott fény! – ej! – (*Lassan.*)
Jó éjszakát!

Függöny

HARMADIK SZAKASZ

Melinda szobája

ELSŐ JELENET

BÁNK *(az asztalnál állva kezére bókolt).*
Hazudsz!

MELINDA *(előtte térdepel).*
Igen; mióta hitvesed
Megszűnt Melinda lenni, mindenik
Vétek lehetséges. Hazudni? óh!
Oh vajha angyalom lehetne az.

BÁNK
Mit térdepelsz? az Isten nincsen itt -
Állj fel! beléphet egy meráni állat,
És azt hihetné: őtet illeti.
(El akar menni, de ismét visszajön.)
Hát nem cselekszed?

MELINDA *(térdein eleibe csúszik).*
Ölj meg engemet
Bánk! ölj meg engemet -

BÁNK
S egy semmi asszonyt!

MELINDA
Oh Istenem! de én nem az vagyok.

BÁNK
Ártatlan? és az udvar nyelve e
Névvel nevezte-é becsületem?

MELINDA
Nem, azt ne mondja az udvar, mert hazud
Mindenkor – ez ne mondjon engem annak,
Ah, én szerencsétlen személy vagyok!
(Lerogy a földre.)

BÁNK *(felemeli).*
Szegény, szerencsétlen Melinda!
(Merően néznek egymásra.)
Mit
Akarsz? Mi kell? tehát engemet, mint
Egy Tantalust az el nem érhető
Végcéll után csak hagysz kapkodni? – Sírsz?
Felelj; de szóval, és ne így! hiszen
Szép könnyid elbúsíthatnák az ég
Lakosait, s az angyalok magok

Szánnák kigördüléseit. Elveszek, s én
Igy férfi nem vagyok. (*Eleresztí.*) Még sem hiszek.
Ottó, s Melinda, egyaránt örültek! -

MELINDA (*térdeit kulcsolja*).

Bánk, Bánk! Taposs meg legalább engemet!
Én büntelen vagyok. Oh, ne mondd meg ezt
Testvéreimnek: nem feleség – anya.

BÁNK (*belök egy oldalajtót*).

Te átkozott kis alvó, mit mosolyogsz?

MELINDA (*sikoltva felugrik*).

Ember, tudod te, mit mondtál fiadnak
Most? – Átkozott! – (*Merően néz maga elébe.*)
Atya-átok egy anyáért!

BÁNK

Mint vándor a hófúvásokban, úgy
Lelkem, ingadoz határtalan
Kétség között, s eszem egy nagy óceánban
Lebeg, veszejtve minden csillagot.

MELINDA

Atya-átok egy anyáért! – Kábaság!
Ha a szegény hold férjhez adja szép
Leányait, mondjátok, hogy királyi
Lakadalma van két nyíl-lövésnyire.

BÁNK

Boldogtalan! -

MELINDA

Jó név. Pokolbeli
Tűz ége csontjaimban s a királyné
Aludni ment – álmos volt. Ébredézz!
Add vissza gyermekem, te nagy királyné!
(*Elsiet.*)

BÁNK

Menj, menj hová a történet viszen! – -
Úgy, úgy! aludni ment – álmos vala.
Helyes, helyes, meráni asszonyom! – Nap
Küldd oktalan Phaétonod, hogy a
Világot öszve meg-meg öszverontván,
Pörköljön engem is pokolra le!
De istenemre, lehetetlen mégis ez -
Nem! nem lehet! Tanácsot álmod e
Szív, s a kimérhetetlen irgalom
Által susogja azt a jó reménység

Lelkembe: nem lehet. – Setét remény!

(Karjait kinyújtja az ablakon, ölelve.)

Ne rontsa ezt el a világod, oh

Auróra!

Hiszen Melinda úgyse tudja, mit

Beszéle – - ég, és föld! de hát ki az

Oka, hogy szegény nem tudja mit beszél?!

És a királyné álmos volt! – Nem-é? *(Megijjed.)*

Hah!

Mely gondolat lesz agyvelőmben első

Zsengéjekor már meghatározás? – -

Épülj fel! Izmosodj meg, gondolat! -

Veled épül ismét csak fel, örök lenyugtom

Felett, megéledő becsületem! *(El akar.)*

MÁSODIK JELENET

IZIDÓRA *(felszakaszt egy oldalajtót, dölyfösen kilép).*

Kiállhatatlan!... Elfelejtkezél
Rólam, gyalázóm? Úgy hát zárodát
Kitörve karjaimmal, megmutassam,
Hogy Bendeleiben Egenolf vére foly
Ereimben? és – nagyúr, ki adta azt a
Hatalmat, engemet hogy itt bezárj?

BÁNK *(csak maga elébe néz).*

Ha engemet Prometheusom csak egy
Hangyának, és az égi tüzet talán,
Még abban is sajnálva, hogy hideg
Szerszámnak alkotott meg volna, úgy
Szolgálatodra tán lehetne hangom -

IZIDÓRA

Nagyúr! *királynénak barátja* a nevem.

BÁNK *(elébe mutat).*

Nézd, nézd az árnyékot – hallgass oroszlán,
Az a királyné – oh hazug! csak árnyék.

IZIDÓRA

Bán, bán, mi lelt téged? – Nagyúr, mi lelt?
Könyörületességből felelj -

BÁNK

Ki innen!

IZIDÓRA

Megengedek, mert meg vagy háborodva.
(El akar.)

BÁNK

Egy szót csak irgalmas lélek: hiszem,
Éjjel Ottóval még a mulatság
Után soká beszéle a királyné -?

IZODÓRA

És a kegyelméből csaknem kijött:
De majd Melinda megbékélteté. *(Elsiet.)*

BÁNK

Kígyói nyelv! – Megbékélt; álmos is volt!
Szépen kidolgozott csalárdkodás -
Igy megcsalatra egy pokolbeli
Kísértet által, akitől levésekor

Már úgy megundorodott az alkotó,
Hogy félben hagyni dolgát kénytelen volt.

HARMADIK JELENET

TIBORC (*bizodalom s félelem közt besompolyog*).

Bánk bán, nagyúr! jó reggelt.

BÁNK

Útonálló!

TIBORC

Igazán? lehet meglátni képemen?

BÁNK

Minek is becsület emberek között!

TIBORC

Való igaz; megőszült a fejem.

BÁNK

Miért?

TIBORC

Időm eljárt, jaj s panasz közt.

BÁNK

Azért teremtettem -

TIBORC

Köszönöm. Ma már

Nem háborogsz úgy, mint az éjtszaka.

BÁNK

Munkálkodó légy, nem panaszkodó -

TIBORC

Oh, istenem! tekéntenél csak egyszer

Hazámba – élve látnád a panaszt

Előtted. Mért valék becsületes!

Holott gazember lévén, mostan is

Tied lehetnék.

BÁNK

Mely boldogtalan

Az, akinek bármely bilincsei

Boldogtalan módon oldóznak el!

TIBORC

Oh, mint örültem, hogy *szabad levék!*

BÁNK

Mikép örültem és *bilincseimnek!*

TIBORC

Hiszen való, hogy jó is az: de már
Mióta a merániak -

BÁNK

Hah! – oh!

TIBORC

Sok pénzre van szükségek: és mivel
Mi annyit adni nem tudunk, tehát
Sovány nyakunkra izmaelitákat
Ültettek – ez már égbe kiált.

BÁNK

Piha!

TIBORC

Míg tűrhetém, tűrtem becsületessen:
Most már gazember is lennék; de késő -!
Ősz fő, kiszáradt kar: hová megyek?

BÁNK

Haramia – nincs itt más kigázolás.

TIBORC

Ma éjszakán először kezdtem el
Próbálni azt a mesterséget; oh
Hiszen beteg feleségem és öt éhes
Porontyaimnál szívem majd kiugrott.
De látja isten, hogy nem értem azt.
Lenn a királyi ház előtt soká
Ólálkodék. Vígan valának abban.
És sokszor azt vettem csak észre, hogy
Nyelvem kiöltém, mintha azt akarnám
Felnyalni, amit ott fenn ellocsoltak.
Akkor lopózkodtál be a kapun -
Hallám az őrzővel beszédedet -
Én is tehát utánad mentem, és
Mivelhogy azt meg tudtam mondani:
Ki ment be oly titokba, mindenik
Azt hitte, hogy Bánk bánhoz tartozok.

BÁNK

Pih! minden e szerént tehát hamis
S megcsal, – keresse bár az ember a-
Hol akarja – legtisztábbnak mutassa
Magát, de egyben mégis mocskos az.

TIBORC

Mért bélyegez meg a szükség veled!

BÁNK

De hogyha jól meggondolom: maga
A tiszta hívség, oh! – de, ej, mi meg-
Gondolni is való van itten? a
Hívség? Kisértet, melyről minden ember
Fecseg; de még nem látta senki is.

TIBORC

No, édes istenem! Ismét azt hiszem, hogy
Velem beszél. -

BÁNK

Beszélj, beszélj; igen
Jól hallom én panaszod; de magam
Panasza is beszél -

TIBORC

Uram teremtőm
Még a nagyúrnak is van? – No hát
Nem vétek a szegény Tiborcnak, egy
Titkos szövetségben hitét letenni.

BÁNK

Ha! – ezt hogy elfelejthetém – istenem!

TIBORC

Van más kigázolás? – vitézkedést
Ugyan ne várjanak tőlem; de hisz'
A háborúban szabad fosztani.
E gondolat legjobbnak látszatott.

BÁNK (*búsan néz ki az ablakon*).

Magyar hazám! -

TIBORC

A jó merániak
Azt háború nélkül is megteszik; mert
Hisz' a zsidók eleget fizetnek; a-
Kiket tulajdonképpen tán nem is
Lehetne embernyúzóknak nevezni,
Nyúzásra bőr kivántatik, holott
Azt a merániak magok lehúzták
Már csontjainkról; így tehát ezek
A húsba kénytelenek bemetszeni -
Igaz, hogy a metéltetett sikolt; de
Hisz' arra nem szükség hallgatni, csak
Haszon lehessen. – S a nagyasszony -?
(*Keserű megvetéssel lódítja el a kezét.*)

BÁNK *(fejét az ablakfához nyomván).*

Oh!

TIBORC

Ő cifra és márványos házakat
Épített; és mi – csaknem megfagyunk
Kunyhónk sövényfalai közt -

BÁNK

Átkozott!

TIBORC

Ő csorda számra tartja gyűlevész
Szolgáit! éppenséggel mintha minden
Hajszála egy őrzőt kívánna; sok
Meránit, olykor azt hinné az ember,
Hogy tán akasztani viszik, úgy körül
Van véve a léhűtőktől, s mi egy
Rossz csősz alig tudunk heten fogadni.
Ő táncmultságokat ad szüntelen,
Úgy, mintha mindég vagy lakodalma, vagy
Keresztelője volna: és nekünk
Szívünk dobog, ha egy csaplárlegény az
Utcán előnkbe bukkanik, mivelhogy
A tartozás mindjárt eszünkbe jut.
A jó merániak legszebb lovon
Ficáncolódnak – tegnap egy kesej,
Ma szürke, holnap egy fakó: – nekünk
Feleség- és porontyainkat kell befogni,
Ha veszni éhen nem kívánkozunk.
Ők játszanak, zabálnak szüntelen,
Úgy, mintha mindenik tagocska benne
Egy-egy gyomorral volna áldva: nekünk
Kéményeinkről elpusztúlnak a
Gólyák, mivel magunk emésztjük el
A hulladékot is. Szép földeinkből
Vadászni berkeket csinálnak, a-
Hová nekünk belépni nem szabad.
S ha egy beteg feleség, vagy egy szegény
Himlős gyerek megkívánván, lesújtunk
Egy rossz galambfiat, tüstént kikötnek,
És aki száz meg százezert rabol,
Bírāja lésszen annak, akit a
Szükség garast rabolni kényszerített.

BÁNK

Hogy úgy van!

TIBORC

Ők monostort, templomot
Építenek, hol úgy sípolnak, úgy
Megzengenek, hogy a zarándokok
Táncolni kénytelenek a sáros utcán;
Nekünk pedig nincs egy jó köntösünk,
Melyben magát az ember egy becses
Védszent előtt mutathatná meg a
Templomban.

BÁNK

Oh, buzogj vér! csak buzogj!

TIBORC

Hahogy panaszkodni akarunk, előbb
Meg kell tanulnunk írni; mert az ily
Szegény paraszt az úr elébe nem
Mehet be többé – úgy rendelte Béla
Király, s merániak hasznát veszik -
Hisz' öszvekarmolázná a szegénynek
Patkója a szép síma padlatot!
S ha tán utolsó fillérünkre egy
Törvénytudó felírja a panaszt:
Ki írja fel keserves könnyeinket,
Hogy jó királyunk megláthassa azt. – -

BÁNK

Te Isten!

TIBORC

Ei kellene pirúlniok,
Midőn ezüst-arannyal varrt övek
Verődnek a lábszáraikra, mert
Véres verejtékünk gyümölcse az.
Lelkemre mondom, egy halotti fátyolt
Kötnének inkább a hasokra, – leg-
Alább csak úgy külsőkép is mutatnák
A gyászt azon szegény nyomorútlakért
Kiket kiállhatatlan sajtolásaikkal
A sírba döntenek -

BÁNK

Tűrj békességgel -

TIBORC

Tűrj békességgel, ezt papolta az
Apáturunk is sokszor: boldogok
A békességesek, mert isten fiainak
Hívatnak, – úgy de tömve volt magának

A gyomra. Istenem! mi haszna! ha
Szorongat a szegénység: a pokolt
Nem féljük – a mennyország sem jön oly
Szép színben a szemünk elébe.

BÁNK

Kirontjuk a korlátokat, lezúzzuk
A jó barátot, ellenséget; és
Aztán ha célra értünk, sírni kell csak:
Szánom keserveiteket, emberek!

TIBORC *(nevetve)*.

Te szánsz nagyúr? oh a magyar se gondol
Már oly sokat velünk, ha zsebe
Tele van – hisz' a természet a szegényt
Maga arra szánta, hogy *szülessen, éljen.*
Dolgozzon, éhezzen, sanyarogjon és -
Meghaljon. Úgy van, úgy! ismérni kell
Az élehetetlenek sorsát, minek-
Előtte megtudhassuk szánni is.

BÁNK *(haraggal tekint reá, de szemé Tiborc homlokán lévő sebhelyen akad fel)*.

TIBORC *(észreveszi, s kevés hajával igyekszik eltakarni)*.

Huszonhat esztendő előtt vala ez
Még gyenge ifjonc voltál. – Jáderánál
Egy rossz velencei akart tégedet s
Atyádat – Ej, hisz' az régen vala!

BÁNK *(Tiborc homlokát megölelvén, melléhez szorítja, majd egy
erszényt nyom a markába)*.

Engem s atyámat – menj, menj, menj Tiborc.

TIBORC

Szép pénz; de adhatsz-é hát mindenik
Szűkölködőnek? visszaadja-é
Ez a halottakért hullt könnyeket?
Ha mást nem adhatsz, úgy annál, kinek
Adsz, még szegényebb vagy. Vigyázz, hogy egy
Zsivány, tömött erszényeiddel együtt
Ne lopja el nagylelkűségedet.

BÁNK *(méltósággal)*.

Tiborc! Tiborc! kivel beszélsz?

TIBORC *(térdre rogyik)*.

Uram-

Isten! hisz' azt karom, hogy *vesszek el.*
Én nem vagyok gonosztevő – azért nem

Bátorkodom magamat előlni, mert az
Isten haragjától félek.

BÁNK

Tiborc!

Menj, menj; keresd fel asszonyomat, s ha meg-
Találtad, úgy jöjj, s várakozz reám.
Haza mentek – ott megmondhatod, hogy él
Még Bánk.

TIBORC

Igen – kedves szomszédok! *él*
Még Bánk, atyánk – fogom kiáltani.
(*Sírva elmegy.*)

BÁNK

Atya? – úgy – ez is még hátra van -
(*Megáll a belökött ajtónál.*)

Hah! fel,

Fel puha ágyadból gyermek, nehogy
Megvesztegessen udvarunk szele. (*Bemegy.*)

NEGYEDIK JELENET

BIBERACH (*jön*).

Bán! Asszonyod magánkívül futott el.

(Az oldalszobába besiető Bánk után néz; azután egész maga alkalmatosságával le akar ülni, de a visszajövő Bánk tekintete visszatartóztatja).

BÁNK *(az álmos kis Somával jön vissza)*.

Ne sírj, ne sírj gyermek; hisz' egyszer akkor

Ébredni kell. *(Vezetvén kifelé.)* Menj tigrisek, fene-
Vadak közé, szelidíts hiénát,

S ha mindened feláldozván nekik,

Hálaadással megnyalják kezed -

Öleld, szorítsd melledhez és kiáltsd

Örömmel: oh még is találtam *embert!*

BIBERACH

Bán! örülést mutat tekinteted!

BÁNK

Tudom, tudom: de hallom is közel-

Létét eszem lerontatása hír-

Kürtjének, és azért kívánom azt

Használni addig, míg egészen el nem

Veszejtem. *(El a fiával.)*

BIBERACH

És magam maradjak itt!

(Utána néz, azután járdogál.)

De nem hiszem biz' én, a gyáva herceg

Hogy boldogult. – *Gyanú kinozza Bánkot.*

(Leül.)

Egy sincsen a sok emberi indulat

Közt, melynek oly kevésbe kerüljön a

Képzelt lehetőség általöltözése

Az igazra, mint a szerelemfélétsnek.

(Maga eleibe nézvén, egymásra tett lábait lógatja.)

Biz' úgy.

ÖTÖDIK JELENET

OTTÓ *(lihegve fut be).*

Jó, hogy talállak – oh, de mért hogy itten
Talállak, itten, Bíberach?

BIBERACH *(felemelkedik).*

Igen.

Oly sárga a herceg, hogy jött ide?

OTTÓ

Tudom-é, hogy? – és te Bíberach is itt?

BIBERACH

Igen. Te reszketsz, jó uram! mi baj?

OTTÓ

Segíts, segíts!

BIBERACH

Hogyhogy?

OTTÓ

Néném kerestet.

BIBERACH

Az semmi sem.

OTTÓ

De hátha mégis -

BIBERACH

Úgy

Hát menj el. -

OTTÓ

Ő kerestet; érted ezt?

BIBERACH

Értem.

OTTÓ

Melinda ott van. Bánk is itthon.

BIBERACH

Láttam.

OTTÓ

Melinda – reszketek.

BIBERACH

Soha

Bizony -

OTTÓ

Nem a nagyúrtól – nem az egész
Országtól; én csak rettentő királyi
Nénémmtől irtózok; mert hogy gyanút
Ne tenne Myska bán által kerestet.
Elmenjek-é? hová menjek?

BIBERACH

Csak *amely*
Hely legközelebb van hozzá: ott nem is
Keresnek. – Édes hercegem, de hát
Mért félsz; talán vétetted ellene?

OTTÓ

Te kérded azt, tanácsadó? te?

BIBERACH

És
Volt annyi lelked azt követni, herceg?

OTTÓ

Csúfolsz, csavargó?

BIBERACH (*szepegeve*).

Megesett a dolog?

OTTÓ (*elfogódva szegezi a földre szeméit*).

BIBERACH

Hallgatsz? – no – élj szerencsésen.

OTTÓ

Hová?

BIBERACH

Elég nagy a világ.

OTTÓ

Engemet akarsz
Elhagyni? – rémítón fogok fizetni
Gazemberes tanácsodért.

BIBERACH

No még
E volna szép! – Én szabad ember vagyok.

OTTÓ

Reszkess!

BIBERACH

Miért nem? Gondolod, hogy a
 Felháborított tengert meg fogod
 Állítani, hogyha egyszer egy habocskát
 (*magát érti*)
 Vessződdel el tudsz széjjel ütni?... mit? -
 No, nézd ezen kevés haját.
 (*Maga hajából igen keveset morzsol ujjai közé.*)

Nem is

Méltó azon kis fáradságra, mellyel
 Ki lehetne rántani – ha most ennyivel meg
 Tudnám szerencséd váltani, hidd el azt
 Nem tartanám méltónak e csekély erőre.
 (*A legnagyobb hidegséggel.*)
 Még gyermekekhez nem bocsájtkozék le,
 Mióta csak megszűntem hinni azt,
 Hogy a tanítómnak vesszőitől
 Reszketne minden ember. Jobban ismersz
 Jó hercegem, mintsem hogy azt reméld,
 Egy Biberachot egy mesés manó is
 El fogja tán mindjárt rémíteni.
 Első bejöttöm a világra megölt
 Már egy anyát, s bús tékozló atyám
 Gyűlölni kezdett, – én is rajta kezdtem
 Gyűlölni minden embert. Néha jól
 Megöklözém. Egyszer végre feladott.
 Bűnöm bocsánatjáért, ölni, a
 Szentföldre kellett volna mennem; és
 Az atyám megitta volna addig otthon
 Minden vagyonkámat. Nem mentem. Akkor
 Bedugtak egy klastromba, hogy pedig
 Még életemben szentté lenni kedvem
 Nem volt, kiszöktem a falak közül.
 Minden vagyon nélkül, köszönhetem,
 Hogy ott tanultam; s így az emberi
 Vakságból éltem; – elég az ostoba! -
 Ritter, paraszt, szegény, úr, hercegek
 Lettek barátjaimmá, és csak egyszer
 Forrt szinte a torkomra. Nem kívánom
 Hogy többet úgy legyen. (*Menni akar.*)

OTTÓ (*eláll szemé, szája*).

De oly hideg

Vérrel?

BIBERACH

Miért nem? Én beüthetem hús
Vérrel Lucim nyakába kardomat,
Hát tégedet miért ne tudjalak
Hús vérrel itten hagyni? – Hogyha úgy áll
Elöttem egy valaki, mint férfiú,
Biz' úgy ijedni meg tudok magam
Is – most nem.

OTTÓ

A nyugalmamat tekintsd,
És adj tanácsot e zavarba, kérek.

BIBERACH

Hahogy te is szavadnak embere
Lettél s beteljesítted volna szép
Ígéretid – legengedelmesebb
Lett volna Bíberach. A sok jutalmat
Özönnel ígérted, mely egykor a
Vénségemen segítsen: – és nem úgy lett.
Tudván, hogy a hasonló emberek
Kények szerént várják meg a tanácsot,
Kétféleképpen adtam mégis azt,
És rajtad állt abban választani.
Most hát sziszegj azon gödörben, a-
Melyet magad véstél magadnak. Azt
Csak meg fogod nekem bocsátani,
Hogy érted én is abba esni nem
Kiváncozok?

OTTÓ

S valóban oly gödörben
Lennék? Tanácsolj Bíberachom! Oh
Ha vallásomat kívánod – ím
Megesmerem, hogy vigyázatlan
Voltam; de nem, sőt oktalan.

BIBERACH

Mi, mi?
Még oktalan? – Ti földi istenek,
Soha oktalan nem tesztek semmit is;
Az égi isten adja nektek az
Ő csalhatatlan bölcsesség-malasztját;
Kérdezd, s megesküszik reá akár-
Mely embered. – Te mindenféle földi
S mennybéli bölcsességek összességé!
Igy hát hogyan lehetsz te oktalan?

OTTÓ

Ember! csak egy szót még, vagy egy nyomot
Tovább s fejed lábadnál fog heverni.
Bolondokat lelhetsz; de engem a
Szerencse itt uraddá tett -

BIBERACH (*kissé megdöbbenve*).

S miért

Tartóztatod tehát intésedet, hogy
Végére járjon életemnek? Úgy,
Úgy! ölni tudtok, jó urak: bezzeg
Ha életet tudnátok adni, akkor
Érdemlenétek meg az uralkodást.
Még eddig egy kevésre becsültelek,
De most idétlen rémítésedért
Megvetlek. Útálnám magam, ha abban
A hiedelemben hagyhatnák el,
Hogy testi-lelki híved voltam: – engem
Csak a haszon kötött hozzád -

OTTÓ

Vitéz!

BIBERACH

Ne félj, uram; hiszen nem esz meg a
Nagyúr – való, hogy éktelen dühös
Lett, midőn a dolgot felfedeztem -

OTTÓ (*kardot ránt*).

Még ezt is? Ördög! -

BIBERACH (*mosolyogva kardmarkolatjára teszi kezét*).

OTTÓ (*gyengülve ereszti le kardját. Biberach megy. Ottó segítségért akar kiáltani*).

Hej!

BIBERACH

Ne szólj – uram!
(*Hidegen visszatér.*)
Én elmegyek. Te megfogathatol:
De jól tudod, hogy én egyedül tudom:
Ki volt Fülöp királynak gyilkolója! – -
(*Megy.*)

OTTÓ (*elhanyaglik*).

Várj, Biberach – ne menj! várj! várj!

BIBERACH (*elballagva*).

Soha!

OTTÓ *(rimánkodva siet a hátra se néző után).*

Várj! Várj! – *(Midőn utólérte, ledöfi.)*

Pokolba veled alávaló! -

Ahol Fülöp nem fog reám kiáltani. *(Elsiet.)*

BIBERACH *(visszafordulván, kardot rántott Ottóra; de elgyengülve botlik azon keresztül a földre).*

Pih! ez gyalázat. – Átkozott! halálos

Ágyad felett kétségbeesésedet

Kacagja árnyékom. – Gyilkos! segítség! -

HATODIK JELENET

MYSKA BÁN *(jön többekkel).*

Rejtsd el magad herceg, kér a királyné
Hol van? szavát hallottam. Hej! mi ez?

BIBERACH

Ottó dőött le – hátul – óh segíts -
Gyógyíts – azért nagy dolgokat fogok,
Bán, felfedezni, melyek a királynét
S hazádat illetik.

MYSKA

Hazámat? oh
Hozzátok ötet frissen hát utánam!
(Felemelik Biberachot, ki a kezük közé hanyatlík.)

Függöny

NEGYEDIK SZAKASZ

A királyné szobája

ELSŐ JELENET

GERTRUDIS *(az asztalnál ül mély gondolatban. Az udvorníknak – aki az asztal megett áll, s egyik kezében egy már megolvasott levelet tart, a másikban pedig egy világtörténet könyvét kinyitva – a levelet kivévnél kezéből, feláll, megnézi s ismét visszaveti az asztalra).*

Csak szűnyogok – csak szőnyeget nekik. -

Elég! -

UDVORNIK *(beteszi a könyvet és néz a királynéra).*

GERTRUDIS

De hol van Ottó? – Törnek ő-

Rá; mert öcsém. *(Az udvornikhoz.)*

Már elmehetsz.

UDVORNIK *(leteszi a könyvet az asztalra s meghajtván magát, elmegy).*

GERTRUDIS *(az ablakhoz menván, kinéz).*

Napest! -

(Az asztalhoz megy, felvevén a könyvet, végigpergeti ujjain, s ismét leveti.)

Hogy nem lehet Solon és Lycurgus – asszony!

Immár ki háborgat megént?

MÁSODIK JELENET

IZIDÓRA *(jövén, távul meghajtja magát).*

Kegyelmes

Nagyasszonyom – -

GERTRUDIS

Leány! szerencse, hogy

Te vagy – megént büntetnem kellene.

(Kezét nyújtja.)

IZIDÓRA *(megcsókolja azt).*

Köszönöm. Igaz, hogy rendelésedet

Tudtam, mivel be nem bocsájtatik

Még maga Melinda is. De egy kegyelmet

Jövék kikérni -

GERTRUDIS

Szólj.

IZIDÓRA

Bocsáss hazámba.

GERTRUDIS

Izidóra!

IZIDÓRA

Én ez országodba úgy

Jöttem be egykor, mint egy asszonyi

Szép érdemünkkel büszke leány, de az

Ma meggyaláztatott; azért tehát

E büszkeségem megmaradt darabját

Engedd hazámba visszavinni még!

GERTRUDIS

Ha hazudsz, leány -

IZIDÓRA *(letérdepel).*

Nem, istenemre, nem!

Nem!

GERTRUDIS

Szólj!

IZIDÓRA

Szerettem Ottót -

GERTRUDIS

Mit beszélsz? -

A herceget?

IZIDÓRA

Nem. Ottót a vitézt; de a
Vitéz bemocskoló magát s azért
A büszke német lány a bíborost
Is megveté.

GERTRUDIS

Leány, az én öcsémet?

IZIDÓRA

Azt.

GERTRUDIS

Állj fel!

IZIDÓRA (*megteszi*).

Oly igen szerethetém
Még akkor is, hogy megcsalt engemet:
De már ma félénk gyilkossá leve.

GERTRUDIS

Az én öcsém félénk gyilkos leve?!

IZIDÓRA

Szemérmemet meggyőzve, mindenütt
Nyomában voltam estve ólta. – Hogy
Téged, nagyszonyom, Melinda mellett
Az álom elfogván, feküdni mentél -
Előmbé jött lihegve Biberach;
S midőn lefektedet megtudta, kért
Hogy menjek el Melindához, mivel
Italt adott mindkettőtöknek Ottó.

GERTRUDIS

Hah!

IZIDÓRA

Én futottam; nem hozzád, mivel
Ez altató volt csak – futottam Ottó
Herceghez és Melindához hamar. -
Rendetlenül láttam kifutni onnét
A herceget. Szemmel tartván, alig
Értem Melinda ajtajához, amidőn
Egy durva lábdobogás riaszta fel.

GERTRUDIS

No -

IZIDÓRA

Vállamat ragadta egy erős
Kéz – bélökött Melinda ajtaján,
S előttem állott Bánk bán.

GERTRUDIS (*megmerevedik, végre halkkal mondja*).

A nagyúr?!

IZIDÓRA

Melinda felsikoltva elhanyatlott -
Én fagyva álltam, mint egy utazó
Az égnek első dördülésekor.
Mindent kivallottam: melyért bezárt egy
Oldalszobába, – szabadulásomért
Ott várokoltam hasztalan. Segítség
Után akartam az ablakon kiáltni
Már; s ím kacajt hallottam fel. Szemem-
Világa elveszett. – Hajnalban egy
Idegen szobában – rajtam a kacaj!
Iszonyú erőt éreztem karjaimban
És felszakasztám Bánknak ajtaját.

GERTRUDIS

Bánk itthon -

IZIDÓRA

Oh királyné! ez gyalázat!

Eressz hazámba: hiszen ez itt marad.

GERTRUDIS

Ottó! -

IZIDÓRA

Kevés időre alattomosan

Megölte ritter Biberachot -

GERTRUDIS

Ezt is?

Ottó!

IZIDÓRA

Szerencsétlenségembe kezdem

Esmerni udvarod – milyen mohón

Kap a gyalázaaton, hogy gúnyolódjon!

GERTRUDIS

Ottó! Meránia!

IZODÓRA

Midőn elvivé

Leányod, a követség – engemet

Itten hagyattál -

GERTRUDIS

Berchtold nemzete!

IZIDÓRA

Jó Bertha, légy leányom anyja, mint

Én anyja leszek a tiednek! – azt
 Mondád te akkor jó anyámnak. – Oh
 Kegyes nagyasszonyom! Hazámba vágy
 A szívem, és az ott vagyok, hol a
 Holtteste nyugszik annak, akinek
 Az életem s lelkem felébredését
 Köszönöm.

GERTRUDIS

Dicső kinézésim!

IZIDÓRA

Nagyasszony!
 Hidd el, királyi udvarodra nem
 Vagyok én teremtvé. Itt nekem hideg,
 Lármás, világos minden, oly nagyon -

GERTRUDIS

Izidóra!

IZIDÓRA

A magányosságnak édes
 Ölében voltam én nevelve, ott
 Tanultam esmerni egy jobb világot. Ottó!

GERTRUDIS

Átok reád fiú, ki örök mocsok
 Közé keverted a hazádat!

IZIDÓRA

Ott
 Fogok talán én megnyugodni; vagy
 Könnyezni, elfelejteni.

GERTRUDIS

Izidóra!
 Jöjj máskor el. -

IZIDÓRA

Reménylhetek?

GERTRUDIS *(kezet nyújtja, anélkül, hogy elfordítaná egy helyről szemét).*

IZIDÓRA

Királyné!

GERTRUDIS *(széjjelnéz s valamin nagyon láttatik gondolkodni).*

Az egy halál -

IZIDÓRA *(mohón megcsókolja a kezét).*

Minden keserveinket
 Elúzi, és a sírban a sebek

Is mind begyógyulnak. – Mosolyogj remény!
(E)

HARMADIK JELENET

UDVORNIK (*jön*).

Nagyasszonyom -

GERTRUDIS (*egy futó pillantással*).

Jöjjön Melinda.

UDVORNIK

De... -

GERTRUDIS (*elmerülve*).

Uralkodás! *Parancsolás!* – minő

Más már csak ennek még a hangja is,

Mint *engedelmeskedni* – hát minő

Ez még *valóságában?* – Egy Magyar-

Országba! Majd Polyák – Podólia,

Aztán Velence, a kevély Velence -

Európa harmadába! (*Szédülni láttatik.*)

Gyenge lélek,

Szédülsz? – pirúlj! ha egyszer annyira

Segítne Endre fegyvere, semmivel

Se lenne szédítőbb, mint mostan ez.

(*Elevenebben.*)

Törvényt kiszabni, és úgy lenni e felett,

Miképpen a nap sok világokon! Csak ez

Is elfelejtetheti velünk rövid

Éltünknek álmatlan sok éjtszakáit.

(*Az udvornikhoz.*)

Hah! mégis itt?

UDVORNIK

Mikhál bán jönne be

Erővel is -

GERTRUDIS

Melinda.

UDVORNIK

Jól vagyon. (*EI*).

GERTRUDIS

Saját eszünket s akaratunkat a

Legostobább köntösben is annyira

Szentté teremteni, hogy azt egy egész

Ország imádja: önmagunknak az

Lehetni, aminek *szeretjük*; és

Másnak *parancsolhatni*, *lennie*

Az, aminek *kell lenni* – átkozott! mitől
Foszthatsz meg, Ottó, még tán engemet!

NEGYEDIK JELENET

MELINDA (*hirtelen belép, megáll, merően néz*).
Ez a magyar királyné?

GERTRUDIS
Kérdezed?

MELINDA
Úgy, úgy, ez a kevély királyi asszony!

GERTRUDIS
Eszelős!

MELINDA
Hiszed, hogy reszketek?

GERTRUDIS
Mi kell?

MELINDA
Mi? Kérdezed? Nem, nem! lehetetlen az!

GERTRUDIS
Micsoda?

MELINDA
Hogy álmos a – rabló!

GERTRUDIS
Esze-
Vesztett! megengedek. -

MELINDA
Késő az immár!
Add vissza egy anyának gyermekét
Add vissza testvérnek testvéreit -
Add vissza férjét e tökéletesen
Megrontatott beteg lelkeknek is.

GERTRUDIS
Szánlak.

MELINDA
Köszönném, hogyha elhihetném.
Nincs, aki szánjon – nincs, nincs, nincs. – Midőn
Kifutottam a sárkány elébe, még
Bánkom se jött utánam – szegény!
Azt vélte tán, hogy nála nélkül is
Elmenni tudnék lakodalomba. – Oh jaj!
(*Fejét kezei közé szorítja.*)

GERTRUDIS (*megijedve néz rá*).

Hah! istenem – Melinda!

MELINDA

Csak ne lennél

Az, ami vagy: megátkoználak. Oh

Ti a szegény Melinda jó nevével

Ma egy egész familiát töröltetek

Az üdvözülhetők sorából el.

Átkozza férjem azt az esküvést,

Mely engem hitvesévé teve -

Átkozza a szerette gyermekét,

Mert a bojóthi Melinda szülte azt -

GERTRUDIS (*csenget*).

Udvornik! A nagyúr! -

UDVORNIK (*bámul*).

Itthon?

GERTRUDIS

Siess!

UDVORNIK (*el*).

GERTRUDIS (*szelíden*).

Ei kell az udvarunk hagynod, Melinda.

MELINDA

Ei, ei? helyes!

GERTRUDIS

De minden lárma nélkül.

MELINDA

Semmit se félj, hogy pompásan hagyom

Ei! – Gazdagon jövök abba; és

Koldúsi módra költözök ki abból -

GERTRUDIS

Szegény Melinda!

MELINDA

És – te tudsz így szólani?

GERTRUDIS (*kezét nyújtja a csókolásra*).

MELINDA (*nem fogadja el*).

Ei ezzel a szennyes kézzel.

GERTRUDIS

Melinda!

MELINDA

Nem csókolom – nem is csókolhatom

Azon kezét, mely útat nyithatott

Lelkem kirablására. Úgyde hát
 Ki állhat a pestisnek ellene,
 Hogy el ne terjedjen?

GERTRUDIS

Te oktalan!
 Tudod, hol, és kivel beszélsz?

MELINDA

Veled,
 Koronák bemocskolója! aki meg-
 Loptad királyi férjedet, – kitépted
 Kezéből a jobbágyi szíveket,
 Áruba tetted a törvényt – nyomád a
 Nyomorultakat – mártírrá tetted az
 Erkölcsöt és *(sírva fakad)* testvéri indulatból
 Egy szennytelen nyoszolyának eltörése
 Végett, királyházban bordélyt nyitottál.

GERTRUDIS *(az oldalajtón kikiált).*

Hah! asszonyok!

MIKHÁL *(szava kívül).*

Melinda!

MELINDA *(térdreesik).*

Istenem!...

Ne hagyj bejönni őtet – csak ne most -
 Ne hagyj királyné *(eleibe mászik).*

Mind csak kérdezé

Odakinn, *miért sírok* s fehér hajával
 Törölte könnyeit, hogy nem tudá
 Meg tőlem azt. Ha benned emberi
 Érzés vagy, ne öld meg őtet ön
 Gyalázatoddal! *(háborodva).*

Mondd, hogy a menyegző

Két nyillövésnyi – az Bánk, és Melinda.

GERTRUDIS *(a bejövő asszonyokhoz – méltósággal, de mégis valamennyire szánakozva).*

Vigyétek e szegény tébúltat el!

MELINDA

Mindenható, ments meg kerületétől
 Minden tapasztalatlan szíveket! *(Mennek.)*

ÖTÖDIK JELENET

MIKHÁL BÁN *(betör – néhány udvornikok visszatartják).*

Gyilkoljatok meg, hogyha sírva kell az
Ajtó előtt itt az igazságnak el-
Aludni, amíg bébocsájtatik.
Meg kell ezennel tudnom, hogy mi lelt,
Melinda -

MELINDA

Félre! Félre! eresszetek!
(Kiszalad. Az asszonyok követik.)

MIKHÁL

Hurcoljatok hát sírba engem is! *(El akar menni.)*

GERTRUDIS

Maradj! *(Int az udvornikoknak, kik eltávoznak.)*
Hová ragadott indulatod?

MIKHÁL

Mi lelte húgomat? miért szalad
Előlem el – mint atyját, úgy szeret.
És mégis elfut -

GERTRUDIS

Nem tudod, miért? *(Szünet.)*
Tehát miért kéredzkedél be hozzám?

MIKHÁL

Ni, szinte elfelejtem – Istenem!
A húgom, és – ez -

GERTRUDIS

Ez? mi ez?

MIKHÁL

Követség -

GERTRUDIS

Micsoda követség?

MIKHÁL

Oh, jaj, jaj! az eszem
Mint éjszakáim, felzavarva van
A környülállások boldogtalan
Örvényin.
(Hirtelen.)
Óráim kiszabva vannak!
Csak egy szavadba fog kerülni és az

Irtóztatón megindult sors golyóbisa
 Más jobb nyomon fog hengeredni el. -
 Tekénts magad – tekénts országodat -

GERTRUDIS

Miért?

MIKHÁL

Hogy azt még kérdezed! – Kezem
 Reszketve tészem össze.

GERTRUDIS

Talán

Miattam? – én nem reszketek.

MIKHÁL

De én

Országodért: te reszkess éltedért.

GERTRUDIS

Mit? éltémért? Tán nem vagyok királyné?

MIKHÁL

Légy hát azoknak anyja is, kik engem
 Hozzád bocsájtottak -

GERTRUDIS

Kik?

MIKHÁL (*megütközik*).

Kik? – kik a

Hazaszabadító névvel bélyegezték

Meg magokat.

GERTRUDIS

Undokság!

MIKHÁL

Úgy hittem ez-

Előtt csak egy órával én is ezt: de

Kik már azóta elérték volna a

Célt, várakoznak kérésemre.

GERTRUDIS

Pártos!

MIKHÁL

Az nem vagyok; mert itt nem állanék.

Oh, töltsd be kéréseket, és egyről egyig

A lábaidnál láthatod.

GERTRUDIS

Mi kérést?

MIKHÁL *(letérdepel)*.

Nézd – így fogok beszélni. Nem vagyok
Magyar, tehát nem is gondolhatod,
Hogy részrehajlás vagy haszon beszél
Belőlem: oh add vissza híveidnek
Azt, mit elraboltál -

GERTRUDIS

Balgatag!

MIKHÁL

A nyúgodalmat, békességet és
Az életen való gyönyörködést -
A volt vagyont, a testi-lelki meg-
Elégedést, fazékok mellől a
Fát, ételekből a húst és ágyokból a
Szalmát -

GERTRUDIS

Hah!

MIKHÁL

Mert biz ezt raboltad el,
S od'adtad a saját hazádbéli
Udvornikidnak.

GERTRUDIS *(felkapja a levelet – erősen megnézvén Mikhált – ismét visszaveti. Csendesebben)*.

Állj fel és beszélj,
Mint ember emberhez.

MIKHÁL *(feláll)*.

De jobban is
Megmondhatom: Te ok nélkül bocsátád
El hivataljaikból a magyar
Alattvalóidat s tiéidet tevéd
Helyekbe – és lerontatád az ősi
Szép várakat s od'adtad a tulajdon
Felekezetednek.

GERTRUDIS *(szünet után félutálattal)*.

Oh, nem ösmered
Te a magyart még!

MIKHÁL

Sőt igen: sem a meg-
Bántást, sem a jótéteményt soha
El nem felejtí a magyar – de főképp
Felekezetednek.

GERTRUDIS (*fellobban*).

Ősz ember, kik a
Békételenkedők?

MIKHÁL

Meg akarsz ijeszteni. -
Pedig tekétesz ősz hajszálaimra.

GERTRUDIS

S ha arra én tekétni nem fogok? -

MIKHÁL (*megdöbben*).

Úgy – elbeszélem, mért őszült meg így:
Itt van az előljáró beszéd -
(*Áradó könnyeit törölgeti.*)
No már

Jó éjtszakát szivem végnyúgodalma! -
Nem hinni látszol s tántoríthatatlan
Megállni, mint minden kevély eszű.

GERTRUDIS

Úgy?

MIKHÁL

Ez lopá el tőlünk mindenünket.
Nem volt utolsó a bojóthi faj
Spanyol hazámban, és pajzsunkon a
Taréjos egyfejű sast esmeré
Régtől sok ellenség. Már férfiak
Valánk öcsémmel, amidőn anyánknak
Született ez a Melinda. Szép
Volt, mint az erkölcs. Akkor szült nekem
Is egy fiat feleségem. – Oh ti szép
Napok! ti édes éjtszakák! – Ehol
Jövének egyszer a mohádik, és
A maurusok hatalma a spanyol
Földön megént egészen eltenyészett.
minden csak azt kiáltá: „A mohádik! – -
Nem messze vannak a mohádik!” – Én
Szunnyadtam és – de hátha csak mese?
Mondá az én nehezen hívő öcsém.
Igy egyszer egy boldogtalan éjtszaka
Elvette mindenünket – nemzetünket -
Barátjainkat – ős Bojóthot és (*elfojtódik*)
Egyetlenegy fiamat, reményemet,
Lelkemnek egy gyönyörűségét, virágzó
Ifjú korában. Boldogok szülőink,
Kik már előre elköltöztek! – A

Hajam kitépve, futottam a halál
Elől, mivel Simon megölt fiamnak a
Testével oldalam mellett futott.
Nem akarta eltemetni, mert soha
Sem hitte, hogy meghalt: de ah! midőn
Melinda elfáradván, jajgatott
A test felett – midőn erőtllenül
Én ott feküdtem és ő gödröt ásott -

GERTRUDIS

Ember! ledőlsz – erősödj!

MIKHÁL

Majd – igen.

(Tenyerével mázolgatván legörgő könnyeit.)

Fájdalma meghaladta a saját
Fájdalmamat, – kezével véste a
Sírt, mintha csak maga akart volna abba
Belé feküdni. Így találta ott
Bennünket egy magyar, ki Elmerik
Királynak a spanyol Constantiát
Vivő követségéhez tartozott -
Kunrád, a nagyúrnak édesapja.
Alig tudták Simont felvonni onnét -
Fájdalma meghaladta a saját
Fájdalmamat! s én azt mostan neki
Háláadatlansággal... -

GERTRUDIS *(belevág szavába).*

Egyike

A pártosoknak!

MIKHÁL

Hát ki mondta azt? – - -

Szegény öcsém! én voltam árulód! -

GERTRUDIS

Fedezd fel őket!

MIKHÁL

Hallgatásra tettem

Le esküvésemet.

GERTRUDIS

Hát mégis egy

Az összeesküdtek közül -?

MIKHÁL

Fiam

Sírára esküszöm, hogy nem vagyok.
De ők mohón kívántak bánni a
Dologgal és – Melinda volt eszemben -
Kértem, hogy addig csak halasztanak,
Míg nem beszéljenek veled: hanem
Meg kelle esküdnöm, hogy egyikét
Sem árurom közülök el -

GERTRUDIS

Oktalan!

Első hited mindég királyodé.
Udvornik! (*Udvornik belép.*)

Őrizetet! -

Tüstént Simon

Bán elfogattasson.

(*Udvornik, beszólítván őrzőket, elsiet.*)

MIKHÁL

Ha meg találják

Ezt látni -

GERTRUDIS

Lássák és irtózzanak -

Gertrudis ingadozhatatlan áll.

Vigyétek!

MIKHÁL

Engem? asszony!

GERTRUDIS

Esztelen!

Nem fogsz talán csak átkozódni, hogy

Az éltetemet kívánom őrzeni?

Őcséd kivallja majd, (*gúnyolva*) mivelhogy ő

Nem esküdött meg. Ah így megcsalva

Saját teremtményemtől – a magyar

Se tette volna ezt... Vigyétek!

MIKHÁL (*néhányszor előrevont hajfűrtjeit nézván: visszaveti*).

Ősz

Fejem! – ily gyalázat – oh Simon!

GERTRUDIS

Hisz' ötet

Átkozhatod -

MIKHÁL (*magát rendbe szedvén*).

Fiamnak sírja mellett

Fájdalma meghaladta a saját
Fájdalmamat. Jó éjtszakát! Te nagy
Sorsodban elvakult, kevély eszű,
Reszkess szerencsédőtől – jó éjtszakát.
(Az őrizet közt ellézung.)

GERTRUDIS (*merően néz utána*).
Reszkessek a szerencsédőtől? miért?
Gertrudis a szerencsédőtől legyen
Reszketni kénytelen? -

UDVORNIK (*bejön*).
A nagyúr.

GERTRUDIS (*döbög*).
Ne még -! -

Jöjjön.
(*Udvornik el.*)

GERTRUDIS
Szerencsédőtől – -?
(*Kinéz az ablakon.*)
Vitézi módra méssz
Le szép nap! Ah, hol ily halál? Eredj,
Eredj! utól nem érlek – én csak asszony
Vagyok.

HATODIK JELENET

BÁNK *(belép morogva).*

Helyessen, Istenemre, az!
Itt van Melinda, azt mondá Tiborc?

GERTRUDIS *(remegve néz a földre).*

Bánk? a nagyúr?

BÁNK

Parancsolt a királyném. -

GERTRUDIS

Én-é?

BÁNK

Igen. -

GERTRUDIS

Vagy úgy! igen.

BÁNK

Parancsolj!

GERTRUDIS

A hitvesed -

BÁNK

Miféle hitvesem!

GERTRUDIS

Nagyúr!

BÁNK

Való, hogy én házas vagyok:

De hitvesem nincsen -

GERTRUDIS *(egy ideig nézi, végre elsiet).*

BÁNK *(kardját félig kirántva).*

Jó angyalod

Susogta ezt neked! – Tiborc! Tiborc!

TIBORC *(ki Bánk bánnal jött, és leghátul maradván csak egy szegletben vonja meg magát s kucsmáját gyömöri).*

Uram! iszonyú ezen hideg magad-

Viselete!

BÁNK

Nagyravágyás, büszkeség,

Kecsegtetés, hízeltetés, csupán

Csak csillogó fények; s hogy mégis az

Asszonyt becsalhatják a bűn fenék

Nélkül való mocsáriba – -!
Lelkemre mondom, a nevelésnek egy
Jó magva sem marad szivekbe meg,
Mivelhogy a növésekkor tűzellő
Indulatoknak pestises szele
Kifújja mind. Szegény, szegény! de szánni
Méltó teremtmények! hisz esmerem
Én gyengeségeket: de hogy ily nagyon
Ki legyen a romlandóságnak az
Tétetve, nem hihettem még soha – -
Előttem, esküszöm, szentebbek is
Lesztek ti, mint egy jó fiúnak a
Szülőitől maradt ereklye. A
Lehelletem fogom mérsékleni,
Nehogy törékeny erkölcstök virágít
Lelőkje. Asszony! asszony! asszony! – - És
Ők ezt tudák! ezt ők is jól tudák!
Mégis vasas marokkal körmöléne a pók-
Hálóba. – Meg fogok tán nemsokára
Nektek fizetni, jó név gyilkolói!
Egész szegény nemzetségem megölt
Nevébe kívánok majd számadást.
Oh, semmi sincsen oly gyalázatos,
Mint visszaélni az asszonyi gyengeséggel!
Az alkotónak szentségébe be-
Törés ez – és kigúnyolása, hogy
A legcsekélyebb férgesckének is
Teremte oltalom-fegyvert, csupán
Az asszonyállatról felejtkezett el.

TIBORC (*a zuglyában térdre esik*).

Uram, bocsásd meg, mert nem tudja, mit
Beszél! Tudod, hogy ájtatos vala
Mindég: ha tán asszonyt nem ismert volna, úgy
Ő angyal is lett volna földeden!

GERTRUDIS (*jön Melindával*)

Itt van.

BÁNK (*elfásulva*).

Melinda!

MELINDA

Kösd be fejem

Bánk! (*felkiáltva*) *Gyermekem!*

GERTRUDIS

Nagyúr! add vissza azt
Anyjának -

BÁNK

Anyjának?

MELINDA

Hol van Soma?

BÁNK

Biztos helyen.

MELINDA

Megölted?

GERTRUDIS

Istenem!

BÁNK (*eliszonyodva*).

Hiénaszívet vélni az atyában?!
(*Hirtelen kimutat az ablakon.*)
Látjátok azt az ősz embert?

GERTRUDIS

Hah! (*Elfordul.*)

MELINDA

Bátyám! -

BÁNK

Tömlöcbe vették.

MELINDA

Kezénél a fiam -

BÁNK

Ott, ott. Az elhanyagló nap nem ád
Oly tiszteletre méltó fényt maga
Körül, mikép ezen öreg fejér
Hajfűrtjein sugárol. Oh királyné,
Tekénts ki, kérlek! nézd, hogyan döcög!
Csak egy tekéntetet! Így megy egy király,
Ki elvetette a királyi pálcát,
Mivelhogy azt becsébe nyomorútnak
Találta. (*Szemeit törli.*) Mikhál, látod e vizet?!

GERTRUDIS (*bosszús elkeseredéssel*).

Távozzatok!

BÁNK

Jobbágyaid vagyunk.
(*Meghajtván magát, elindulnak.*)

GERTRUDIS (*Bánkhoz*).

Maradj te!

BÁNK (*falhoz tántorodva*).

Vége, vége már neki!

Tiborc! vezesd hát asszonyod. Soká
Nem kések én is – ugy-é, jó királyném?
Menj, menj, Melinda, ezen becsületes
Paraszttal és ne szégyeld el magad -
Ő Jáderánál egykor igen sokat
Tett – menj csak! a nap elnyugtával az
Örvendezők is elnyúgodnak.

MELINDA (*ki érzéketlenül állván, mellén lévő pántlikáját tépegeti, végre leveti a földre*).

EI-

Hervadnak a menyegzőben – kiholt az
Atyaátok – oh Bánk, látlak-é megént?

BÁNK (*szorúlva*).

Megént.

MELINDA

Igen – megént! Mély síromon
Túl a halál szép halvány anygala
Meg fog mutatni megént.
(*Gertrudishoz féleszelősködéssel.*)

Nevetsz te kis

Ártatlan? Oh vesd le koszorúdat! az
Öröm csak egy pillanatnak szülöttje
S anyjával együtt meghal. Éljl! Az isten
Bocsássa meg, mit oly istentelen
Cselekedtetek vélem. Nem volt italtok
Méreg, de elszáritá lelkemet. -
Bánk, jöjj hamar!

BÁNK (*öleli*).

Köszöntsd helyettem ősi
Váram – vezessen békével szerelmem!
Siess Tiborc!

MELINDA (*rebegve ténfereg kifelé*).

Bánk jöjj hamar! csak egy-
két nyíllövésnyi – jöjj hamar.

TIBORC (*elvezetvén, az égre tekint*).

Hamar!

HETEDIK JELENET

GERTRUDIS (*szünet után*).

Bánk itt maradt?

BÁNK

Igen.

GERTRUDIS

A megsértett vagy a

Sértő?

BÁNK

Igen vagy nem, csak egyre megy.

GERTRUDIS

Adj számot -

BÁNK

Én?

GERTRUDIS

Te mint egy éjjeli

Tolvaj jövéi foglalatosságaidból

Az udvarunkba vissza. Illik ez?

BÁNK

Nem.

GERTRUDIS

Te rangodat, sőt önnön rangomat

Megmocskolád – hát ez illik-e?

BÁNK

Nem.

GERTRUDIS

Leventa! egy ártatlanságot el-

Zárván, gyalázatba kevertél – becsület-

É ez?

BÁNK

Nem. Óh az én becsületem

Melinda elbúcsúzásával el-

Búcsúza; Mihál bánnal és fiammal

Elzáratott: ha még mi megmaradt,

Ezernyi sok szegény között hazámban

Felosztva van – minek az is?!

GERTRUDIS (*méltósággal*).

De túrtesd

Magad!

BÁNK

A becsületes kínoztatik.

Megostoroztatik, kipörkölik

Szemeit, s midőn minden kitelhető

Csapást kiállt, akkor törik kerékbe;

És így, ha későn is, megismeri,

Hogy ugyan becsületest kell játszani,

De valóba' lenni mégis oktalanság.

Minő dicső ellenben becstelennék

A sorsa, csak hogy tudja a közönség

Jó véleményét meghódítani.

Akkoron azonban, hogy a becsület ál-

Orcája mellett büntetetlen el-

Követhet undokságokat, vakon

A hír legemberebbnek szenteli -

Fő hivatalra lép; ottan rabol

Mindent el a szegény bohóktól, ahol

Akarja; minden emberek vele

Óhajtnak egybeköttetésbe lenni;

Gazdag s hatalmas léte barátinak

Lehet javokra; sőt a mennyet is

Gyakorta úgy megnyerheti

Részére, gazdagságából kitelő

Több áldozattal, hogy sokkal becsesebb

Lesz még előtte, mint az a szegény

Becsületes, ki semmit sem tud adni.

GERTRUDIS

Istentelen! Távozz!

BÁNK (*közelebb lép*).

Nem. Avagy azt

Hiszed, hogy nem maradtam volna itt

Parancsolásod nélkül? Meglehet – (*magában*)

Tán nem maradtam volna mégis itt! -

Nagyasszonyom! Melinda helyett köszönni kell!

GERTRUDIS

Jobbágy!

BÁNK

Nem úgy van, asszonyom! – Én urad

S bírád vagyok; míg a király oda

Lészen, királyod is vagyok -

GERTRUDIS *(a csengetyűhöz akar nyúlni).*

BÁNK *(elkapja s zsebébe teszi).*

GERTRUDIS

Udvor...

BÁNK *(kardját félig kirántva).*

Egy

Szót! – Ülj le! – hasztalan kiáltsz te most,
Mert nem szabad bejönni senkinek
Is; úgy parancsolá Bánk bán, Magyar-
Ország királya.

GERTRUDIS

Bánk!

BÁNK

Bejártam az

Országot és mindenfelé csak az
Elbúsulást találtam. Udvarod'
Átkozza minden és hazádfiit. -
Szerette jó királyunk, Endre! hogy
Fogod találni népedet? Polyák-
Országot elnyered, s tán a magyart
Veszted helyette el! – Midőn te leg-
Először, asszonyom, hazánkba jöttetek,
A békességnek édes istene
Pannóniára monda akkoron
Egy átkot, és a romlás angyala
Mormogta rá azt áment.

GERTRUDIS

Ember! azt

Mondom, ne törj túl a korlátidon!

BÁNK

Egy szájjal, egy lélekkel azt kiáltá
Minden magyar hozzám: „Ez egynehány
Keserves esztendő alatt magyar
Törvényeink magyar hazánkon úgy
Fityegnek, amiképpen egy pelengér-
Oszlopra állította mocskos tettinek
Táblája.”

GERTRUDIS

Oh hazug! miért nem úgy szól
A hír tehát?

BÁNK

A hír csak esztelen

Kongás, – ha a hordó üres, leginkább
Kong; mégis – a hír a királyi szék
Fő Bélje; ennek oltárára kész a
Magyar lerakni mindenét; való,
Hogy azt is a dicső udvornikid
Emésztik el; de hangzik is az ország
Négy része, megdicsértetésitől
A bőkezű adakozónak -

GERTRUDIS (*elbámulván*).

Talán úgy?

BÁNK

Vak voltam én is udvarodban; de
Már látok. Egykor egy öreg paraszt
Akadt előmbe – szárazon évé
A megpenészedett kenyért. – Igaz s hív
Szolgája volt hazánkknak, mondja, negyven
Eszteideig; de nyugalomra ment.
Miért? helyet kellett csinálni egy
Hazádfiának – (*összezsapja kezeit*).

Istenem, Istenem!

Egy tiszteletre méltó ősz kezébe, negyven
Eszteideig való szolgálatért,
Száraz kenyért nyújtasz magyar hazám? -
Túrt a szegény. – Végtére egy követ
Hírül hozá, hogy itt mik esnek. Ál-
Köntösben visszajöttem és találtam – (*nyögve*)
Oh többet is, mintsem reménylheték!
Azt, büszke lélek, fel nem érted ésszel,
Hogy gyermekem' miért adám amaz
Öregnek? Asszonyom! Ha útam innen
Hóhér kezébe vinne engemet? – -

GERTRUDIS (*elsárgulva támaszkodik az asztalra*).

BÁNK

Ugyan ne gondoskodjon egy eszes
Atya, gyermekéről? -

GERTRUDIS (*székébe rogyik*).

Bánk! mit akarsz velem?

BÁNK

Te engemet magadhoz hívatál,
Szikrát okádó vérem éktelen
Dühében. Itt előszobádba láttam
Mikhált gyalázatán kesergeni -
Oh, egy tekéntet, mely az ördögöt

Magát is arra bírta volna, hogy
 Egy megszorúlt szentet segíteni
 Siessen. Így – od'adtam a fiam; mert
 Tudom, hogy ő előbb saját kezével
 Megfojtja kedves húga gyermekét,
 Mintsem, hogy azt csak tőle elvegyék is.

GERTRUDIS

Itt is talán hibáztam még?

BÁNK

Neked

Csak egy szavadba kerülne, mégis a hit-
 Szegést előbbvalónak gondolád -
 Neked csak egy kicsiny reményt vala
 Szükség hazudnod – egy csekély ígéret
 A zendülést elnyomhatná; de az
 Erőszakos rimánkodás szokatlan
 Nálad. Te híveidnek a porig
 Alázatosakat véled, kik úgy
 Mosolyganak, mikép parancsolod.
 Nem látod azt, hogy többnyire a saját
 Hasznokra egy kalitkát építettek
 A büszkeségeden, hízelkedéssel,
 Hol elveszel.

GERTRUDIS

Ha úgy találna lenni!

BÁNK

Azt képzeléd, hogy isten vagy, mivel
 Letérdepeltek híveid, midőn
 A láncokat reád rakták. Magyar
 Nem volt neked soha embered, mivel
 Hallatlan Endre idejéig az még,
 Hogy a teremtőjét kivéve, más előtt
 Is térdre essen egy magyar.

GERTRUDIS

Ha a

Királynak hitvese nem nyer is
 Alattvalójától becsületes maga-
 Viseletet – add meg azt, leventa, egy
 Asszony személynek!

BÁNK

Aki nem érdemes,
 Hogy a szerette jó királyom áldott
 Szívét kezében tartsa; aki lábat

Ád a bujálkodónak, és tovább
Az áldozatra így tekint le – ő,
Holott nem érdemes, hogy a saru-
Szíját megoldja; mert kenőcsli testét
Lelkét – -

GERTRUDIS (*megsértett büszkeségének legnagyobb dühével felugrik*).

Gonosz hazug! ki tette azt? -
Légy átkozott Melindáddal! legyen
Örökre átkozott az a kölyök, kit
Gyalázatomra szült Meránia!

BÁNK

Melinda jó nevét te hagytad az
Udvarnak a nyelvére tenni: légy most
Isten s hitesd el vélek, hogy Melinda
Bánk bánra érdemes: úgy letérdelek,
S imádlak, *én*, kit ők nevetnek.

GERTRUDIS (*keserűen*).

Úgy? -
Csak hadd ne vessenek; hisz a hasonló
Történet életünknek azon szokott
És kedves ízetlenkedésihez
Tartozhat, amely megneveltető -
Már úgy születtünk, mint a szegény
Emberbarátink kárán tapsolók;
Hiszen ha hét az utcán hétszer el-
Esett, azon szint'annyiszor kacagjuk
Magunkat el – (*komoran néz Bánkra*)
S a szánás akkoron
Jön csak, midőn látjuk, hogy egyike
Többé felállni nem tud.

BÁNK

Szörnyeteg! kész
Lennél te is kacagni? -

GERTRUDIS (*kiált*).

Emberek!

OTTÓ (*az oldalszobából jön*).

Néném! Az istenért! – (*megijedve*).

Bánk bán!

(*Visszaszalad s becsapja maga után az ajtót.*)

BÁNK (*hasztalan igyekezvén a bezárt ajtón utána rontani.*)

Ha, fattyú!
Hogy e dühösség, mely a testemet
Emészti, százezer mértékbe fussa

El lelkedet! hogy a kín, a maga
 Egész minéműségében, csekélység
 Legyen tulajdon kínaidra nézve! -
 Az ételednél undorodásba jöjj
 És férgesedjen az italod – gyötörjön
 Éhséged annyira, hogy a sírból a
 Halottakat kívánd kirágni! El-
 Csúfíttatott árnyékom mindenütt
 Kövessen és véresen álljon ott,
 Ahol lefekszel, ott ahol felébredsz!
 Örökre átkozott légy, átkozott!
 És átkozott a hely, melyben születted!

GERTRUDIS *(Ottó megjelenésével undorodva rogyott székébe, majd az ablakhoz szalad; végre használni akarván az alkalmatosságot, el akar sietni; de Bánk utolsó szavára, mint egy tigris, nekidühödve, tört kap, és Bánkba akarja ütni).*
 Hitvány, ne bántsod hazámat!

BÁNK

Én? – Kerítő!

(Megfordulván, kitekeri kezéből a gyilkot.)

GERTRUDIS *(sikoltva fut az asztalig).*

BÁNK *(utoléri és agyonszurdálja).*

Sziszegj – sziszegj, kígyó! te itt maradtál.

GERTRUDIS *(lerogy).*

Ah!

BÁNK *(merően áll, reszketve egyenesíti ki ujjait – a tőr kiesik kezéből, melynek zördülésére felijed).*

Vége! volt – nincs; de ne tapsolj, hazám -

Ni! – reszket a bosszúálló -

(Kívül zörgés s több kiáltás.)

Hamar!

BÁNK *(megijedve néz az ablak felé ki).*

Örvendj becsületem, lemosta mocszkod'

A vérkeresztség – oh Melinda! – ki!

Ki! a tető mindjárt reám szakad. *(Elváncorog.)*

GERTRUDIS *(fel akarja emelkedni).*

Meghalni – nem királyi széken – ah!

NYOLCADIK JELENET

MYSKA BÁN *(még kívül kiált).*

Mentsd meg magad királyné! Pártütés!
Ezt mondta a haldokló. *(Bejön.)* Istenem
Késő!

GERTRUDIS

Nem érdemeltem – gyermekek -
Hol vannak a gyermekeim? – még ne is
Láthassam őket? – Endre – gyermekek -

MYSKA *(kezei közé szorított süvegét az ég felé emelvén).*

Uram teremtőm! hallatlan Magyar-
Országban ily eset!

GERTRUDIS

Ottó!
(Kívül lárma, verekedés.)

MYSKA

Zendülés!

OTTÓ *(berohan).*

Gertrudis – oltalmaz, megölnek! Oh jaj!
(Ordítva rogy mellé, midőn meglátja.)
Gertrudis!

GERTRUDIS *(elfordított ábrázatát a földhöz nyomja).*

Ottó! Ottó! gyilkosom!

MYSKA

Ottó?

OTTÓ

Nem az! nem az!

MYSKA

Nagy királyné!
Igy kell kimúlnod -?

GERTRUDIS

Igy – ártatlanul...
(Meghal.)

PETUR BÁN *(kívül).*

Az egész nemzet kiirtsátok!

MYSKA

Mit? az
Egész nemzet? hol vannak a király-

Fiak? – Velem légy, istenem! segíts! -
Azoknak élni kell! – megmenteni -
Meg kell, kik egykor királyai
Lesznek fiamnak, unokáimnak is! (*Elsiet.*)

OTTÓ

Vígy magaddal, Gertrud! – Biberach!
Mért nem követtelek?
(*El akar szaladni; de szembejönnek Petur bán, Simon bán,
békételenek.*)

KILENCEDIK JELENET

PETUR

Megállj -!

OTTÓ (*visszaszalad s Gertrudisra borul*).

Segíts!

SIMON

Én nem megyek tovább! hol van Melinda?

PETUR (*Erősen fújva, néz Gertrudisra*).

Elég is. Itt hever már; s a dühös

Tenger magát örömmel engedi

Egy kis gödörbe elszorítani,

Csak ottan is zúzhassa a hajókat.

(*Ottó megragadván, felrántja, s egy békételenhez lódítja.*)

Fel innen, ördög! úgyis számtalanszor

Térdeple sírva itt az emberi

Szeretet; de senki sem nyitott neki

Ajtót! Keresztények valának ők,

Kik csak tanúlságú szemlélték az

Imádatott keresztre – látni, hogy

Ők is miképp feszegethessék az embert,

Először elrabolván mindenét.

(*Kívül kürtölés, lárma.*)

SIMON

Mi az?

SOLOM MESTER (*kívül*).

Ti csillapítsátok!

OTTÓ (*kiáltva*).

Szabadság!

PETUR

Kínokra hurcoljátok!

OTTÓ (*kétségbeesve, midőn vinni akarják*).

Oh, hogy oly

Irtóztató legyen majd sorsotok

Egykor – legyen bár akkor, amikor -

Hogy a meráni csontokat siratva

A földből is kaparjátok ki s mint-

Megannyi szent ereklyét légyetek

Imádni kénytelenek – s hogy minden el-

Szánt törekvéstek önvédelmetekre

Olyan siker nélkül való legyen,
Mint kínozásom után esenkedétek.
(A Bánk által elejtett tört felkapja, s magába akarja ütni.)

PETUR *(elkapván tőle kitéként).*
Vágjátok össze! – A királyi nép!

SOLOM *(berohan katonákkal).*
Alattomos királyi gyilkosok! *(Viaskodás.)*

PETUR
Hazudsz, hazudsz, istentelen gyerek!
Sohasem alattomos a magyar.

OTTÓ
Szabadság!
Gertrudis engedj meg – hisz elűz Magyar-
Ország! *(Elszalad.)*

PETUR *(kivágván magát kiált a társainak).*
Kövessetek!

SOLOM *(dühösen utána fut, kiáltván a katonáknak).*
Kövessetek!

Függöny

ÖTÖDIK SZAKASZ

A királyi nagy palota, melyből hátul a középben egy nagy bolthajtás egy másik szálára vezet, mely eleintén földig érő fekete kárpittal el van fedve. Udvornikok, nép, majd a király több zászlósurakkal, Izidóra, asszonyok. Mind gyászban.

ELSŐ JELENET

UDVORNIK

A népet immár tartóztatni nem
Lehet a halottnézéstől. A király, azt
Mondják, hogy a lováról is lefordult -
De sérelem nélkül mégis. Egyéb-
Íránt, barátim, a vén Myska bán
Legtöbbre ment; mert elnyeré Zalában
Zelegelgh jószágot, fiastól együtt.
Hm! mintha más szintűgy megmenteni
Nem tudta volna a királyfiakat.

(Kívül lassú zúgás hallik: a király! a király! a bolthajtás kárpitjai kétfelé nyílnak, melyeket végig két udvornikok tartanak. Látszik, miképpen Gertrudis királyi pompával nagy emeleten egy koporsóban fekszik. Mellette az epekedő Izidóra a királyfiakkal. Az emelet lépcsőin körül az udvari asszonyok. A király az emeleten állván, egy ideig csendes magaalávetésével a sorsnak, összekulcsolva kezét, néz a halottra.)

UDVORNIK *(lassan a többiekhez).*

Szánom szegény királyunkat -

(Király meghallja. Egy nehéz sóhajtással magát hidegségre erőlteti. Már lejött a lépcsőkön, midőn gyermekeit utána indulni észreveszi. Szívrehatóan öleli egybe mind a hármat..)

IZIDÓRA

Csak azt

Tudnám, ki volt azon gonosztevő! Oh
Mert kész lehetnék e fájdalmaimban
Öngyilkosommá lenni! – Ah igaz,
Hogy a királyné kedves nem vala;
De ezt ugyan mégis nem érdemelte!

(Király, ki ezalatt gyermekeit magától elhárítván, azok Izidórához visszamentek, most elfogódva kijön előre. Néhány zászlós urak követik.)

UDVORNIK *(magok közt).*

Sír a király.

KIRÁLY *(hirtelen közikbe tekint).*

Ki mondta azt? – Nem úgy van.

Csak víz – *(tenyerével eltakarja).*

UDVORNIK (*tartózkodva közelít hozzá*).

Királyom, miért takartad el?

KIRÁLY

Mert nem szabad.

UDVORNIK

Dehogy nem!

KIRÁLY

Én király

Vagyok.

UDVORNIK

De ember is -

KIRÁLY

Érzem – Egy királynak

Kell látni minden könnyeket: magának

Könnyezni nem szabad.

UDVORNIK

Ne kéne bár!

KIRÁLY

Ő Isten. Istenit kívánva néz

Reája minden. Éppen akkor sírhat egy

Szegény, midőn királya; s a király

Nem látja azt meg a könnyek miatt. -

Gertrudis! Így kellett találni meg!

(*Székbe váncorog s lebókol.*)

MÁSODIK JELENET

SOLOM MESTER *(bejön, mélyen meghajtván magát, egy véres kardot tesz a király lábaihoz).*
Engesztelődjél sorsoddal királyom!
Elérte bosszúálló fegyvered
Karom által a gyilkost.

KIRÁLY

Ifjú vitéz!

IZIDÓRA *(égre vetett szemekkel).*
Oh nyújts borostyánt bosszúlónk fejére!

SOLOM

Királyom azt parancsolá: siessek
Előre, mint győzedelmes érkezése hír-
Mondója. Tűzben s vérben leltem itt
Mindent. Atyám is a királyfiakkal
Futott előmbe: alig küldhettem el
Egy biztos ember által őket. Az
Apám kiáltá vissza még: „Megölték
Nagyasszonyunkat, és ártatlanul”.
Tüstént rohantam fel, s a gyilkos Ottó
Hercegre mondta épp a halált.

KIRÁLY

Ottó! tehát még ő is?

SOLOM

Elfutott;
De nem tudom hová. A zendítők
Kitörtek. Én nyomokban voltam a
Legényeimmel és körülvevék egy
Házat – meg is jutalmazám: azon
Vason Petur bán vére gőzölög.

KIRÁLY

Petur?

UDVORNİKOK *(lassú zúgással viszonozzák).*
Petur.

SOLOM

Királynénk asztalán ezen
Levelet találtam, hogy jövék.

(Király mohón elkapja a levelet, de halkán adja azt egy zászlósúrnak.)

ELSŐ ZÁSZLÓSÚR (*olvassa*).

„Glogonca:

1213. Kilenvedik hava 20-án, mint Sz.-Lestár napján.

Áldás s szerencse néked nagy királyné!

Országod alsó részei nemsokára

Inkább mutatnak egy kovácműhelyt,

Hol vízre lesz csak szükség a tüzet

Öntözni, melyben most a kardokat

Edzik. Nagyasszonyom! vegyen Kegyelmed

Kormányzásban más szabásokat -

Itt pártütéstől félhetünk. – Igaz

Ember tanácsol -

Pontió di Cruce,

Templomvitézitek nagymestere,

S jóvoltotokból itt az illirok

Között királyi helytartótok.”

KIRÁLY

Úgy van!

ZÁSZLÓSÚR

Mi van úgy, királyom?

KIRÁLY

Ő hibás; hiszen

Másképp nem ölte volna meg magyar.

SOLOM

Az istenemre akit imádok; ősz

Atyám fejére esküszöm – magyarról

EI nem hiszem, mert az előbb a világ

Láttára tenné, mint alattomosan.

KIRÁLY

Remény! remény! becsületes hazug,

Mely egy ígéretet sem teljesítsz,

És végre gúnyolódva hagysz el ott,

Ahol csak egy-két könnyet tudhatunk

Hullatni éktelen kárunkon.-

SOLOM

Engedj!

(*Elsiet, majd bevezeti Simon bánt.*)

HARMADIK JELENET

SOLOM

Ez itt az özveesküdtek közül
Egy. – Lásd, mitévő léssz. (*Hátra áll.*)

KIRÁLY

Háláadatlan.

SIMON (*kard nélkül, szomorúan*).

De hátha mégis.

KIRÁLY

Látod ott!

SIMON (*megilletődve néz a halottra, azután fejével int*).

Igen.

KIRÁLY

Minden tökéletességgel ruházta
Fel őtet a természet, – benne csak
A halhatatlanság hibája: itt
Kétségbe lévén, azt irigyelétek,

SIMON

Mi? Uram király!

ZÁSZLÓSÚR

Petur.

SIMON

Petur? esküszöm,

Hogy nem Petur bán ölte meg a királynét.

ZÁSZLÓSÚR

Pártos.

SIMON

Talán az sem vagyok -

ZÁSZLÓSÚR

Miért

Vagy elfogatva? -

SIMON

Az való! de én

Csak a folyó szerént úsztam. Petur bán

Gyűlölte a királynét, s mégis, a-

Midőn öreg bátyám rimánkodék,

Hogy várakozzanak csak addig, amíg

Ő a királynéval beszélene -

Meg tette még azt is Petur; de egy
Kevés időre Mikhált láttuk a
Tömlőcbe kísértetni – melyre az
Egész gyülekezet összeháborodva
Rontott ki, s megszabadítá.

KIRÁLY

S a királynét?

SIMON

Már halva leltük -

KIRÁLY

És Ottó?

SIMON

Petur bán

Halált kiálta a fejére. Ez
Ifjú vitéz betört ránk és meg-
Mentette. – Majd Peturtól elszakadtam, -
Mentemben egy fedél alatt nyögést
Hallottam: éppen az volt ez, kinél
Nagyasszonyunk (mint e polgár maga
Vallá ki) hétezer márk aranyat el-
Tett bérbe. Ottó azt erőszakosan
Ragadta tőle el; magát pediglen egy
Halált-hozott sebbel jutalmazá.

KIRÁLY

Gertrudis! – Ottó -

SIMON

Hogy Peturt veszély

Közt lenni hallám, védelmére mentem;
És e vitéz ifjú ott elfogott – -

KIRÁLY

Háláadatlanok! ne szóljatok!
Miért akartok már megfosztani
A holtakért való bánattól is? -
Vigyétek el!

NEGYEDIK JELENET

Mikhál bán a kis Somával jön

MIKHÁL

Király – - Uram – -

KIRÁLY

Te is?

MIKHÁL

A jó nevében összerontatott

Ősz én vagyok. Hogy ezt meg kelle érnem! – -

Ha egykor ősz hajad leszen, fogod

Érezni, hogy minő keserves annak

Megmocskolása. – A mohádik el-

Vették szerencsém, nyúgalmam, fiam. -

Azt gondolám, hogy mindenem: nem! én

Még nem valék szegény, Gertrudis azzá

Tett.

KIRÁLY

Mit beszélsz?

MIKHÁL

Késő vénség fehérlik

Fejemen – mocsok nem volt rajtam soha

Más, mint kiontott vére a haza

És szent igazság ellenséginek;

Most mint közönséges tolvaj vitettem

Tömlöcbe, és a külső nemzetet

Anélkül is megútált nép szeméttel

Dobála. Ezt Gertrudisod tevé,

Mert nem akarám testvéremet megölni.

SIMON

Érettem ennyit -

MIKHÁL *(elragadtatva)*.

Fiamért annyit! oh

Simon, hogyan felejthetném el azt? *(Öleli.)*

KIRÁLY *(magában küszködve)*.

Utálatos beszédek! lopjakok

Csak a szememből minden könnyeket

Ki, melyek oly édesen törlik a

Fájdalmamat szívemből el. Miért

Kell félelemnek a bánat helyére

Férkezni? meg volnék rabolva? meg?...
Oh félre! félre! a nyájas halott,
Mely fekszik oly víg ábrázattal ott
Nem törhető ki azt a támaszot,
Melyhez királya úgy ragaszkodott. (*Fenn.*)
Vigyétek el! vigyétek el! hazudnak!

MIKHÁL

Igen! megyünk. – Állandóság, öcsém,
Nincs e világon. Átok fekszik a
Bojóthi Mortundorf fajon! – Minek-
Előtte mennék: király! ne ez!
(*Somát elébe vezeti.*)
Melinda gyermeke. Atyja adá ide;
Csak Endre az, kinek kezére bízni
Bátorkodok. (*Megöleli a gyermeket.*)
Ha az anyád kérdezi,
Hogy hol vagyon Mikhál? mondd meg, hogy ő
Simonnal elment számkivetésbe. Élj.
(*El akarnak.*)

ÖTÖDIK JELENET

BÁNK BÁN *(egész elszánással belép).*

Hová? *(meglátva Somát, a király mellől elkapja).*

Szerencsétlen, mi vitt ide?

UDVORNIKOK *(dümmögik).*

Bánk!

BÁNK

Gyermekem! Szerette gyermekem!

(Körülnézi magát)

Mi bennem ilyen bámulásra méltó?

Zavart eszem? Nem. Borzadó hajam?

Király! Magyarország! Jól emlékezem,

Hogy atyja vétke végett egykor a

Kis Béla elvesztette két szemét -

MIKHÁL *(hirtelen magához kapván Somát, mind a két kezével elébe szorítja).*

Gyermek! *(Mind zúgnak.)*

BÁNK

Király! Gertrúdisod koporsó-

Aljára vágom a hatalom jelét -

(Nyakláncát odaveti.)

Ott van. Vereslik is még vére rajta.

(Nagy zúgás van.)

IZIDÓRA *(bosszút szomjúhozásának elaludt reményével a testre hanyatlik).*

Oh!

KIRÁLY *(elfedett ábrázattal az asztalra borul s onnét egy nehéz*

sóhajtással székébe sikamlik.)

BÁNK

Vége – !! -

MIKHÁL

Meg van a bojóthi faj

Átkozva – eltört végistápjá is!

BÁNK

Szükségtelen beszélni tetteit:

Felért az égre a sanyargatott

Nép jajgatása s el kellett neki

Akármiképp is esni, hogy hazánk

Ne essen el polgári háborúban!

KIRÁLY

Polgári háborúban! -

BÁNK

Zendülés

Lappanga mindenütt, s csak ő vala
A gyűlöletnek tárgya; a legelső
Magyar, ki hazáját kedveli,
Megtette volna rajta áldozatját.

KIRÁLY

Magyar?

BÁNK

Vagy azt hiszed, hogy az engedi,
Mint egy kifestett kép, magát néhány
Szoros vonás közé szorítani?
Nagy volt az a hatalom, melyet kezembe
Tettél le. Itt dörgött markomban egy
Ország felébe mért ménkőcsomó;
S mégis kezét csókoltam volna a
Gyilkosnak, aki véretem megölte,
Csak azért, mivelhogy gyűrűjére egy
Rangbéli címer volt felmetszve?

KIRÁLY

Gyilkos?

BÁNK

Az. Több. Ha tízszer, harmincszor megölt,
Ha kincsemet rabolta el, ha széjjel-
Szaggatta gyermekeimet, feleségemet -
Még tán megengedhettem volna; de
Ő jó nevét ölé meg nemzetemnek
Rút öccse által s a feláldozott
Becsületet kiúzta udvarából.

KIRÁLY

Hallgass! (*Magába küszködve.*)

Ez a győzedelmi pompa, mely
Galiciából jöttömet fogadja?
Reszketni kell Endrének hitvese
Holtteste mellett önmagyarjító!
Gertrudis, ennyit érdemeltem én,
Hogy győzedelmes jöttöm ünnepén
Romlásodat könnyeznem sem lehet!? – -
(*Nagyon.*)
Vigyétek el míg el nem érkezik
Bírāja!

BÁNK

Az te nem lehetsz, szerette

Királyom! Árpád és Bor vére közt
 Folyó dologban bíró csak Magyar-
 Ország lehet. Jobban be van neved
 Mocskolva, mint az enyém. *(Kimutat az ablakon.)*

Nézd azt! amott
 Hurcoltatik Petur bán és egész
 Háznépe lófarkon. S azt kurjogatják,
 Hogy: éljen a király!

KIRÁLY *(az ablakhoz akar, de véletlen Solomon akadnak meg szemei).*

SOLOM

Uram király!
 Ezt, istenemre mondom, nem tevém. *(Elsiet.)*

BÁNK

Azok tevék ezt, akiket te külső
 Földekről országodba csődítél,
 Mint pártosok feje és nagyasszonyunk
 Gyilkosa úgy ölettetett le, és
 Midőn alig mozogva ott hevert,
 Házára törtek ismét és nevedben
 A gyilkolásért e bosszút veszik:
 Holott csak én öltem meg a királynét!

KIRÁLY *(maga eleibe néz).*

Még azt akarják, hogy kivessem itt
 A kedvesért való fájdalommat
 Szívemből és egy pártoson kesergjek! -

BÁNK

Midőn te bátyád, Elmerik király
 Ellen kikelvén, Kheene-várban el-
 Zárattatál; jut-é eszedbe még,
 Mit szenvedett ő érted? és ezen
 Egész az örülésig téged kedvelő
 Ember hideg gyanúból veszi el
 Irtóztatólag éltét s házanépét:
 Pedig én, csak én öltem meg a királynét!

SOLOM *(visszajön).*

Késő! kiszenvedett már – gyermekit
 Kérdezte. Egy átkot nyögött ki még
 Nagyasszonyunkra és az alattomos
 Gyilkosra; téged áldott csak királyom
 És a hazát – nem hallá többet egy
 Szavunkat is – lelkét kiadta ott.

KIRÁLY

Tépjétek el csak mind mellőlem azt,

Amelyhez a sors édesen ragaszt -
Tépjétek! én is embernek születtem.

BÁNK

Petur engem átkozott alattomos
Gyilkosnak -

MIKHÁL

És a nagyasszonyt.

SIMON (*magában felsóhajtva*).

Petur! -

KIRÁLY

Nincs senki a jelenvaló leventák
Közül, ki e szennyet nagyasszonyán
Nem undorodna hagyni?... senki sincs?

MIND (*gondolkodva szegzik le szemeiket*).

BÁNK

Petur engem átkozott alattomos
Gyilkosnak – ámde őt is átkozá!

KIRÁLY

Nincs senki a jelenvaló leventák
Közül, midőn Árpád s Bor vére közt
Folyó dologban bíró csak Magyar-
Ország lehet? hiszen úgy szerettelek
Titeket szünetlen, mint szintén magam.
Minden javam tinektek engedém,
Királyi székem koldussá tevém -
Azt hittem: a jobbágnak csak legyen;
Ugy addig a király se lesz szegény!
Szegény, szegény király! be megcsalatkozá!
(*Könnyes szemekkel elfordul.*)

IZIDÓRA (*sírva fakad s kitakarja Gertrudist*).

Nézzétek e halottnak arculatját:
Hol itten egy hamis vonás? hol itten
A gyáva lelkiismeret nyoma?
Ezen szelid arcával hagyja el
Az őszvebékült ellenségeket
A békitő vitéz – ezen mosolygó
Vidám ajakkal vál el egy zarándok
A jótevőtől s ezen vonással
Megy vissza egy eltévelyedettnek a
Vezére kedves kunyhójába – s egy
Se volna?

KIRÁLY *(magában).*

Nincs, egy sincs. Jobban remeg
Előtte minden, mit előttem. – Endre!
Te gyenge Endre!
(Egy kardot kap.)
Magyarok! Második
Endrét tehát lássátok vívni meg-
Holt hitvesének jónevére.
(Bánkhoz.) Állj ki!

BÁNK

Királyom! én veled nem harcolok!
Szent vagy te énelőttem – Istenem,
S hazám után a legszentebb.
(Kardját leoldván, elébe teszi.)
Megölhetsz.

SOLOM *(tisztellel elölép.)*

Tehát velem.

KIRÁLY

Fiam!

IZIDÓRA

Segítsd vitézedet,
Elköltözött! -

BÁNK *(merően nézi).*

Kedves fiú, miért
Akarod fejed bezúzni egy gonosz
Asszony miatt? Szánd e tüzet hazánknak.
Kétségbe kéne esnem, hogy egy
Meráni asszonyért hasítanék
Ilyen nemes szívet ketté. Eredj!

SOLOM

„Ártatlan” ezt nyögé utolszór az
Elhunyt szerencsétlen, hallotta ezt ősz
Atyám – az ő szavára megvívok.
Gyerünk!

BÁNK

Gyerünk szegény buzgólkodó!
(Kiindulnak.)

MYSKA BÁN *(sietve jön).*

Fiam hová?

SOLOM

Megvívni a nagyúrral!
Nagyasszonyunk haláláért.

MYSKA

Megállj!
Az orozva-gyilkoló hát ő?

BÁNK Orozva?!

MYSKA

Igen; mivelhogy a nagyasszonyunk
Ártatlan.

KIRÁLY

Az?!

MYSKA

Semmit sem is tudott
Ottónak ízetlenkedéseiről.
Meghittje Biberach, ki a saját
Házamban holt meg, azt vallotta. Ő
Hörgése közt tevé az újjait
Keresztre és lelkét kiadta e
Végszóval: „Esküszöm hogy a királyné
Ártatlan!” – Ő mindent tudott – bizony
Mindent tudott! az ördög is igazat
Mondana halála óráján, bizonynal.

SOLOM

Úgy hát átkozott legyen, ki a nemes
Kardot bemártja egy alattomos
Gyilkosnak a vérébe – *(félreveti)*

KIRÁLY

Oh igaz!
Ártatlan ő! ártatlan áldozat!
Mindent bocsáss meg vérző szív, csak ezt
Ne hagyj magadtól elrabolni.

ZÁSZLÓSÚR

Őrzők!
Vigyétek el fiával együvé!

MIKHÁL

Fiát is? ezt bocsájtani nem fogom.
Király! Király! ne hagyj el e szegény
Árvát: vagy aminő igaz, hogy isten
Van, mintsem ő az ősi szokásnak áldozatja
Legyen – hüvelykemet nyomom feje
Lágyába inkább -

KIRÁLY

Nem – nem áldozott

Le szennyel a nap szent koronám felett.
Ártatlan ő! Király, férj, és atya!

MIKHÁL

Légy atya hát e gyermeknek, király! -
Magyarok! velem jön számkivetésbe és
Öcsémme, e szegény kicsi – mindenét
Itthagya nektek, csak az egy életért
Rimánkodik.

KIRÁLY

Nem a tiéd -

MIKHÁL

Enyim,
Melinda s atya bízza rám: nem is
Adom ki senkinek. Tűz, víz, veszély
És gyilkosok közt is karomon viszem,
És rongyokat s kenyért fogok neki
Koldúlni. Ez szegény, nem vétkezett, mint
Az atya – ezt fogom kiáltani -
Magyarok! nem ölte ez meg a királynét,
Nem pártütő ez, mint az atya; oh,
Engedjétek csak egy arasz helyet
Ez árva gyermeknek, hová fejét
Hajthassa – (zokog) Kérek adakozzatok
Ezen kicsiny mártírnak – oh!

KIRÁLY *(mélyen gondolkodván, halkkal szól).*

Vigyétek
Csak félre kissé -

BÁNK *(aki mindaddig oszlopmódra állott, földre szegezett szemekkel,
most hirtelen felkapja kardját).*

Ki? mit?

ZÁSZLÓSÚR

Hah! kardot

Emelt -

UDVORNIKOK

Királyi-gyilkos! El vele!

*(Hirtelen messziről egy pásztori síp szomorúan hallatszik – mind
közelebb-közelebb. – Álmélkodás.)*

BÁNK *(elcsuklik a karja, reátámaszkodik a kardra, de ez is végre
kisikamlík alá s a földre esik; melynek zördülésére mintegy
álomból felébred).*

Mikhál, Simon!

SIMON *(aki földre szegezve szemeit, csak hallgatja).*

Melinda éneke.

BÁNK *(fájdalommal)*

Melinda! – Sirján ezt fuvassam, így
Enyelge sokszor. Oh Melinda! eltűnt
A szép idő – te fúvasd síromon.

KIRÁLY

Gertrúdisén!

*(Mintegy magát elfelejtve, siet a holttest felé; de szemébe
akad Tiborc).*

HATODIK JELENET

Tiborc, ki kevéssel előbb bejött, csak a szegletbe húzza magát.

KIRÁLY

Ki vagy?

BÁNK *(odateként).*

Jaj! ismered te?

Nem ismerem – nem ismerem.

TIBORC *(csak ottmarad).*

Tiborc.

BÁNK

Nem igaz. Tiborc ez nem lehet. Tiborcnak

Becsületesebb ábrázatja volt.

Hol van Melinda?

MIKHÁL és SIMON *(megrémülve).*

Melinda?

TIBORC *(kucsmáját rágja).*

Hol?

BÁNK

Hová

Tetted? ki ott az, akit erre hoznak

Oly lassan? *(Merően néz az ablakon által ki.)*

Oh, hogy egy zivatar le nem

Csavarja szemfedelét képérő! Éktelen

Lakossa a pokolnak, mit gyötörsz?

TIBORC

Ha kénytelen -

BÁNK

Mit? úgy? – Te sírsz? no hála

Istennek, amíg sírnak az ördögök,

Addig talán az emberiség örülhet! *(Ki akar.)*

(Néhány jobbágyak öszveötött botokon hoznak egy betakart halottat és a szín hátulja közepén leteszik.)

BÁNK *(visszarezzen s a parasztokat mint esmeretesekeket merően nézi).*

IZIDÓRA *(nagy várakozással egy lépcsővel lejjebb jön az emeletről).*

TIBORC *(tipeg topog, nyögdéccsel).*

BÁNK *(reszkető kézzel vonván le a szemfödelet – nem hisz a szemeinek és elcsukló inain erősen akar megállani).*

IZIDÓRA *(öröm s fájdalom közt Gertrúdisra borulni visszasiet).*
Melinda!

BÁNK

Oh, felelj te mindenütt
Jelenvaló! ki tette ezt? *(Lerogyik előtte.)*

MIKHÁL és SIMON

Melinda!
(Odafutnak és mögötte térdre esvén, reáborulnak.)

KIRÁLY *(ki azalatt visszament az asztalhoz).*
Ki tette ezt?

TIBORC

Azt kiabálták azok,
Hogy: „éljen Ottó – nénje bosszulója!”

KIRÁLY

Ottó!

TIBORC

„Hogy a határon várja őket
Ottó, jutalmazással.”

KIRÁLY

Mindenütt
Ottó! az akit én olyannyira
Szeretni kénytelen valék, – kiért
Szintén alattvalóim gyűlölésit
Vontam magamra – Ottó! átkozott!
Örökre zárva lesz előtted az
Országom!

BÁNK

Oh, hogy néked is csak egy
Volt életed, te is hogy sebhető
Valá! Hol a könny, amely ennyi kárt
Fel tud olvasztani? Szaggassatok
Homlokotokon sebeket s vért sírjatok;
Letépetett az Istennek remekje.
(Somát, ki anyja fejénél térdel, magához vonja.)
Gyermek! te is sírsz? – könnyű a te könnyed,
Mint egy határtalanságban repülő
Porszem: te kis szegény, hisz nem is
Tudod, mitől fosztottak meg, – nem. Oh
Melinda! serkenj fel; hisz' esmeréd
Te Bánkodat – nem ezt akartam én -
Nem ezt? – siket fül – szem homályosúl -
Hasadj ki szív – *(Fejét a földhöz nyomva görgeti.)*

SIMON

Melinda! nincsen a
 Testvéreid számára egy nyögésed? -
 Világot érő szép szemed berogy, -
 Melled hideg, mint a márvány, – nem éleszt
 Többé fel egy jajszó is tégedet!

MIKHÁL

És mégis ez még hátra volt! Ezért
 Kellett kifutni a hazánkból? ezt
 Még hátra hagyták a mohádik!?
 Miért hogy egy mennydörgés nem csapott
 Beléd fiam gödrébe, hisz' a keservek
 Is édesebbek otthon a hazában!

KIRÁLY

Szólj!

TIBORC

Rám parancsolt, hogy vigyem haza.
 Kevés idő múltán körülvevék *Bánk*
Házát. Tüzet hánytak mindenfelé.
 Nagyúr rokonjait lángok közé
 Szórták – alig tudám szerette asszonyom
 Testét kimenteni. Még élt akkor egy
 Kissé – csak azt mondá: *Bánkomhoz*, és
 Én eltökélém, hogy hozzá viszem,
 Akárhol is legyen.

BÁNK (*szemei előtt kapkodván*).

Itt – itt – itt a világ.
 A könnyek eltakarják azt előlem.
 Nincs a teremtésben vesztes, csak én!
 Nincs árva más több, csak az én gyermekem!

KIRÁLY (*magába – indulatoskodik*).

Nincs? – - Mostan érzi veszteségemet.
 Ő boldog ember! enyhülést szerezhet;
 Szabad folyáson úszhat a dühe:
 Hallgatni kell nekem – király vagyok.
 Fájdalminak lehetne istene;
 De ember is lehet ha tetszik: én
 Isten vagyok csak lenni kénytelen;
 Azonban ember lennem nem szabad. -
 Ti, akik oly halványan állotok
 Körülöttem – itt, ártatlanul megölt
 Szerette hitvesemnek teste mellett

Kérdez királyotok, hogy mit tegyen
Most ő -?

IZIDÓRA

Igazságot, az árván hagyott
Királyfiak nevében.

MYSKA (*halkkal*).

Vannak oly
Esetek, hol a kegyelem irtóztatóbb.

BÁNK

Az én siket fájdalomaimra -
Vég semmiség az én ítéletem -
Az Isten engem büntetésre nem
Tart érdemesnek; – az angyal, mely jegyezte
Botlásaimnak számát, ily következt
Húzó legelső lépésemkor el-
Rémült dicső helyén és félrefordult
Könnyes tekintettel törölte ki
Nevemet az élet könyvéből.

KIRÁLY

Csak egy
Szót most – mulandó egy szót: és oda
Ő visszahozhatatlanúl! Megáll
Egy szóra a természetnek folyása.
Atyám halálos ágyadon nyögéd
Még gyermekid fülökbe: „Legnagyobb
Fájdalmatokban is királyi széktek
Előtt jelenjen meg tekintetem,
És intsen emberi uralkodásra.”
*(Nyájasan visszafordul, de Gertrúdis látásán fellobban, midőn
Izidóra a lépcsőkön félig lejt, mintegy könnyörögve a királyfiakkal.)*
Ottan hever meggyilkolt hitvesem,
És gyilkolója azon törvényeket
Tapodta, melyek édes tartományimat
Zöldeltetik, Buzogj te meglopattatott
Szív, árva gyermekeid kiáltanak!
Serkenj fel összerontatott igazság;
De én elégtételt veszek. – Vigyétek.
(Merően néz maga elébe.)

TIBORC (*csak egy lépéssel előbbre jön s térdre esik, és rémülve kiált*).

Uram! beteg feleségem s éhező
Öt gyermekim kínos nyögések az
Istennek irgalmáért felmenő
Végső fohászkodásodat ki fogják

Zavarni a mennyekből, ha megölöd
Gyámoljokat.

SOLOM *(szánakozva Bánkra mutat).*

Nézd, uram, e csüggedést! – Király,
A büntetés már ennek irgalom.

KIRÁLY *(semmire sem figyelmez).*

Nincs a teremtésben vesztes csak ő -
Nincs árva, úgy mond, csak az ő gyermeke.
Jól értelek; kivetted a kezemből
Pálcámat; – én imádlak! Így magam
Büntetni nem tudtam – *(magában)* – nem mertem is.
Magyarok! előbb mintsem magyar hazánk -
Előbb esett el méltán a királyné!

IZIDÓRA *(a lépcsőn hagyja a királyfiakat s Gertrúdisra borul).*

Gertrudis! a gyilkos szabad!

MIKHÁL

Szabad!

BÁNK *(alig érthetőleg).*

Engedd meg illendően eltemettetnem.

SOLOM *mély tisztelettel hajtja meg magát. Mindenik azt követi s kardjaikat a király előtt lerakják).*

KIRÁLY

Magyarok! Igen jól esmérem – szeretnek,
Enyimek! – Hogy ily nemes szívekkel egybe
Férkezni nem tudtál, Gertrúdisom!
(Fel akar sietni a holthoz; de eleibe akadván a lépcsőkön álló gyermekei, azokhoz, általölve, letérdepel.)

Függöny

VÉGE